EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 284, Kasım 2012

TKİP IV. Kongresi Açılış Konuşması...

IV. Parti Kongresi bir dönemi kapatacaktır

__TKİP IV. Kongresi__'nin açılışında __Cihan__ yoldaşın yaptığı konuşmanın kayıtlarıdır. Aslı çok daha geniş olan konuşma belli bölümlerinden arındırılmış, ara başlıklar buradaki yayın vesileyle konulmuştur...

IV. Parti Kongresi son beş yılda yaptığımız üçüncü parti kongresi oluyor ve bu bile kendi başına çok şey anlatıyor. Bu, öncelikle partinin örgütsel yaşamının normalleştiğini gösteriyor. Parti artık normal bir örgütsel yapıya, işleyişe, düzene kavuşmuş bulunuyor. Parti tüzüğümüzde parti içi yaşamı tanımlayan ve belirleyen hükümler, bu çerçevede en üst ve bağlayıcı organ olarak Parti Kongresi'nin toplanma esaslarına ilişkin kurallar var. Gelinen yerde bu kurallar gereğince uygulanıyor, parti yaşamı artık bütünüyle bu çerçevede işliyor. Bunları, kuruluş kongresi sonrasında yaşanan sıkıntıları, bu çerçevede II. Parti Kongresi'nin toplanmasındaki gecikmeyi gözönünde bulundurarak, özellikle vurgulamış oluyorum.

Partinin giderek zenginleşen canlı bir iç yaşamı var. Partiden düzenli ve işlevli raporlar alınıyor. MK tarafından partiye düzenli raporlar sunuluyor. Çeşitli sorunları ele alan merkezi ve yerel parti içi metinler giderek çoğalıyor. Parti yaşamımıza yeni bir düzey getiren, yeni bir soluk kazandıran Parti Okulu çalışmaları birbirini izliyor. Bunları yerel düzeyde benzeri parti içi eğitim etkinlikleri tamamlıyor. Bütün bunlar bir örgütsel düzeye, kapasiteye, deneyime ve bir örgütsel yeteneğe işaret ediyor. Dolayısıyla partinin artık normal bir işleyiş düzenine kavuştuğunu gösteriyor.

Solda devrimci örgüt çizgisinin terkedildiği, devrimci örgüt zemininin yitirildiği, geleneksel küçük-burjuva akımların örgütsel olarak çözülüp dağıldığı, devrimci örgüt yapısının, yaşamının, işleyişinin bir yana bırakıldığı bir dönemde, bunlar kuşkusuz fazlasıyla önemlidir. Dünün devrimci örgütlerinin bugünkü tablosuna bakıldığında, bütün bunların anlamı ve değeri çok daha iyi anlaşılır. Kuşkusuz bunu gereğinden fazla abartmamalı, ama değerini de çok iyi bilmeliyiz. Bunlar bugünün Türkiye'sinde kolay şeyler değil, oysa partimiz için artık fazlası ile olağanlaşmış bir örgütsel düzeyin ifadesidirler.

III. Parti Kongresi bir dönüm noktası oldu

Burada IV. Kongre'ye sunulan belgeler arasında yer alan *III. Parti Kongresi Kapanış Konuşması*'nın dikkate değer bir başlığı var: *"III. Parti Kongresi bir dönüm noktasıdır!"* Sözkonusu olan bir kapanış konuşması ve kongre sonrası da henüz yaşanacak bir süreç olduğuna göre, bu o gün için biraz fazla iddialı bir başlık sayılmalıdır. O gün için gündemimizde hala da partinin aşması gereken ciddi ve önemli sorunlar vardı. Bunlar bir önceki kongrede, 2007 yılında toplanan II. Parti Kongresi'nde ele alınmış ve izleyen dönemde çözüme kavuşturulmaya çalışılmıştı. Katedilen mesafeye bağlı olarak aynı sorunlar ve onları tamamlayan yenileri, bu kez 2009 yılında toplanan III. Parti Kongresi'nde yeni bir düzeyde ve kapsamda yeniden ele alınmış, yeni tartışmalara ve çözüm arayışlarına konu edilmişti. Ve bu sorunların aşılmasında o gün için hala da ciddi zorlanmalar yaşıyorduk, bu açık bir olguydu.

Bu olgusal gerçek orta yerde duruyorken, kongre sonrası ise henüz yaşanacak bir süreç iken, tutup III. Parti Kongresi'ni bir dönüm noktası ilan etmek kuşkusuz biraz fazla iddialı bir vurguydu. Ama bugün dönüp toplam sürecimize baktığımızda, III. Parti Kongresi'ni izleyen üç yıllık sürecin toplam bilançosunu gözden geçirdiğimizde, III. Parti Kongresi'nin gerçekten de bir dönüm noktası olabildiğini açıklıkla görebiliyoruz. Ve biz bugün IV. Parti Kongresi'ni bu gelişme, bunun sağladığı birikim üzerinden topluyoruz.

2005 yılında partinin 7. kuruluş yıldönümü vesile edilerek yapılmış temel önemde bir değerlendirmemiz var. *(Bkz. Güne Yüklenmek ve Geleceğe Hazırlanmak,* ***Ekim****, Sayı: 243, Aralık 2005 /* ***Parti Değerlendirmeleri-2****, s.355-371-* ***Red.****)*. Burada ideolojik cephede, politik çalışmada, örgütsel ve kadrosal alanda, sınıf çalışması alanında vb., partinin o günkü genel durumu ortaya konuluyor, sorunlar saptanıyor, müdahale alanları tanımlanıyor. Kamuoyu önünde üstünlüklerimiz kadar yetersizliklerimiz ve zaaflarımız da bütün açıklığıyla ortaya konuluyor. Aslında sorunlarımıza müdahalenin gerçek başlangıcı bu değerlendirmedir, burada özellikle anmam da bundan dolayıdır.

Yine de partinin örgütsel yaşamı üzerinden aldığımızda daha resmi sayılması gereken müdahale II. Parti Kongresi ile birlikte yapılandır. Aynı sorunlar II. Parti Kongresi'nden itibaren partinin gündeminde yoğun bir biçimde öne çıktı ve III. Parti Kongresi aynı sorunlara yeni bir düzeyde müdahalede ifadesini buldu. II. Parti Kongresi'nden bu yana beş yıl geçti. Hala da pratik planda, özellikle de alınması gereken mesafeler konusunda, ciddi bazı sıkıntılarımız var. Ama genel planda alındığında, III. Parti Kongresi'nin bir dönüm noktası olduğu ve IV. Kongre'yle birlikte yeni bir dönemi açtığımız artık olgusal bir gerçektir.

Biz beş yıldır enine boyuna temel önemde bazı sorunları tartışıyoruz, irdeliyoruz, somut değerlendirmelere konu ediyoruz. Parti kongrelerinde, MK toplantılarında, Parti Okulları'nda, parti içi raporlarda, genel olarak tüm parti yaşamında... Bu sorunlar sürekli biçimde tüm partinin gündeminde ve bir dizi belirti gösteriyor ki bu sorunlara ilişkin bakışaçısı partide artık bir kolektif bilince dönüşmüş durumda. Sorunların neler olduğu, nelere müdahale edilmesi, neye yüklenilmesi gerektiği, üstünlüklerimizin ve zayıflıklarımızın neler olduğu, nerelerde zorlandığımız, bunların üstesinden nasıl gelinebileceği vb., bütün bu konularda partide artık bir bilinç açıklığı ve partinin bu doğrultuda somut bir pratik yönelimi var. Pratik sürecin temposu istediğimiz düzeyde olmayabilir, şu veya bu sorunda henüz istenilen düzeyde bir mesafe alamamış olabiliriz. Ama sonuçta ortada partiye artık kolektif bir kimlik olarak malolmuş bir bakışaçısı ve buna dayalı pratik bir yönelim var. Zaafiyet noktası oluşturan örgütsel birimlerimiz ya da kadrolarımız hala da olmakla birlikte, partinin ezici çoğunluğu

açısından bakıldığında, bu sorunlara bir yüklenme iradesi var.

Eğer bu böyle ise, gerisi konusunda zamana güvenmek durumundayız. Partinin kolektif bilincini oluşturan bir rotaya girmiş bulunuyoruz, soluğumuzu tutacağız, kararlılığımızı sürdüreceğiz. Bu muhakkak ki zaman içinde yeni mesafeler getirecektir. Bu açıdan III. Parti Kongresi'nin bir dönüm noktası olduğu tartışmasız bir olgudur.

Her alanda darlığı aşmak

Bu gerçeğe bağlı olarak da IV. Parti Kongresi partinin karşı karşıya bulunduğu öncelikli sorunları tanımlamalı, partinin önüne yeni hedefler ve görevler koymalıdır. IV. Parti Kongresi, partinin II. Kongre'den beri tartışmakta ve uğraşmakta olduğu sorunlar içerisinde bazılarını özellikle öne çıkarmalı, vurguyu buralara kaydırmalıdır. Dün vurgu daha farklı sorunlara idi. Dün vurgu örneğin örgütsel bütünleşmeye, illegal temellere dayalı devrimci örgütün hayati önemine, kadrolaşma ihtiyacına, ideolojik eğitime ve donanıma yönelikti. Bu sorunlar kuşkusuz bugün de önemini koruyor. Ama kavrayış ve yönelim bakımından artık bunlarda bir mesafe de almış bulunuyoruz. Bu sorunlar partide iyi kötü anlaşılmıştır ve dünden bugüne halen de sürmekte olan bir müdahalenin konusudur. Gelinen yerde vurguyu başka bazı sorunlara kaydırmalı, bunları özellikle öne çıkarmalıyız.

Bu türden sorunların en önceliklisi, partinin bir an önce aşılması gereken darlığıdır. Parti gelinen yerde öyle bir gelişme aşamasına ulaşmış bulunuyor ki, birçok şey gelip gelip partinin darlığına dayanıyor, buradan gelen handikaplara çarpıyor. Örneğin kadro sorununu çok önemsiyor olabilirsiniz, ama parti gereğince genişleyemiyor, kadro rezervlerini hissedilir biçimde çoğaltamıyorsa eğer, bu durumda kadro sorununu nasıl çözebilirsiniz ki? Sınıf-kitle çalışmasında mesafe almalısınız ki, bunun sağlayacağı verimli zeminde kadro sorununu da çözebilesiniz. Öte yandan mevcut kadroların niteliğini geliştirmesinin önündeki engellerden biri de yine kadro yetersizliği, yani nicelik sorunudur. Az sayıda kadro, insanların sayısız işe sürekli bir biçimde koşuşturması anlamına gelir. O zaman mevcut kadrolar kendilerini geliştirmek olanağı bulamazlar. Salt pratik koşuşturmalar içinde kadro gelişmez, gelişmek bir yana gitgide geriler. Kadronun okumaya, incelemeye, düşünmeye, yazmaya, parti birikimini incelemeye, marksist teoriyi, kültürü edinmeye ayıracak zamanı olabilmeli. Bunlar halen kadrolarımızın en eksikli yanları olduğu için özellikle ifade ediyorum. Unutmamak gerek, kadrolarımızın pratikteki yetersizlikleri de teorik zayıflıklarıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Eğer ufkunuz geniş değilse, sonuçta pratiğiniz de darlığa ve kısırlığa mahkum kalır.

Parti için darlık artık katlanılmaz bir noktaya gelmiştir. Partinin bugün gelip tıkandığı nokta burasıdır. İdeolojik gelişme ve donanım önemlidir, kadrosal gelişme önemlidir, ihtilalci kimlik önemlidir, disiplini güçlendirmek önemlidir, güvenlik sorunlarını kendi olağan sınırlarına çekmek önemlidir. Bütün bunların hepsi kendi içinde, kendi sınırlarında önemlidir. Ama bundan böyle bütün bunların sağlıklı ve verimli biçimde çözüleceği zemin, partinin mevcut darlığı aşmasıdır. Mevcut darlık içinde artık sorunlarımızı çözemeyiz, bu zemini mutlak biçimde aşmak durumundayız. Parti vurguyu bu darlığı kırıp parçalamaya yapmak durumundadır. Bu da herşeyden önce başarılı, sonuç alıcı bir siyasal sınıf-kitle çalışması demektir. Bu, sınıf-kitle çalışmasındaki mevcut tarzı enine boyuna gözden geçirerek, gerekli düşünsel, yöntemsel ve araçsal değişimleri gerçekleştirerek, varolan kusurları gidererek, mutlak bir biçimde mesafe alabilmek demektir. Böylece bu alanda sıçramalı bir gelişme içerisine girebilmek demektir.

Kongre boyunca çeşitli sorunları tartışıp değerlendirirken partinin gelişme sorunlarına ilişkin başka bazı önemli noktaların da altını çizeceğiz kuşkusuz. Benim burada bu

soruna yaptığım vurgu öteki hiçbir sorunu önemsizleştirmiyor. Bununla sadece tüm öteki sorunların çözümünü de kolaylaştıracak uygun zemine işaret edilmiş olunuyor.

25. Yıl: Zor dönemin kazanımları

IV. Kongre'mizi hareketimizin 25. yılının yakınlaştığı bir evrede topluyoruz. Yirmibeş yıl elbette az bir zaman dilimi değil, neredeyse bir insan kuşağının ömrü. Buradan bakıldığında, tüm soluksuz çabalarımıza rağmen katettiğimiz mesafe fazlasıyla yetersizdir. Ama yine de bu dönemin genel tarihi özelliklerinden bakıldığında bunun anlaşılabilir bir yanı da var. Bizim siyasal mücadele sahnesine çıktığımız dönem, Türkiye'de ağır bir yenilgi sonrası dönemdir. Daha bunun yıkıcı, bunaltıcı etkileri ancak geçmekteydi ki, '89 yıkılışı ile birlikte bu kez dünya çapında yeni bir büyük yenilgi atmosferi içine girdik. Demek istiyorum ki, bir çifte yenilgi atmosferinde siyasal sahneye çıkmış bir hareketiz. Dünya tarihi yönünden bu bir genel siyasal gericilik ve sosyal durgunluk dönemidir. Ekonomik-sosyal cephede neoliberal saldırının, siyasal cephede genel bir siyasal gericilik atmosferinin tüm dünyaya egemen olduğu bir karanlık dönemdir.

Böyle dönemler ile tarihin akışının hızlandığı dönemleri aynı biçimde değerlendiremeyiz. Sosyal durgunluk ve siyasal gericilik dönemlerini ele alırken, Marksizmin tarihsel zamana bakıştaki diyalektik anlayışını özellikle gözönünde bulundurmak durumundayız. Örneğin 1970'lerin sosyal uyanış ve devrimci yükselişle belirlenen döneminin bir tek yılı bile bizim geride bıraktığımız yirmibeş yılın tamamına bedeldir. Sınıflar mücadelesi yönünden sosyal durgunluk ve siyasal gericilikle belirlenen bu yirmibeş yıl, devrimci yükselişe sahne olan o dönemin bir tek yılı bile etmez demek istiyorum. O yıllarda hareket adeta çığ gibi büyüyordu. Teorik temeli, programı, açık bir ideolojik çizgisi, doğru dürüst bir örgütsel yapılanması bile olmayan gruplar, bu yıllarda binlerce, onbinlerce insanı saflarında topluyorlardı ve bunların binlercesi kendini her bakımdan devrime adayan aktif militanlardan oluşuyordu. Mücadeleye akan insan grupları kitlesel biçimde dönemin gruplarının saflarına adeta yığılıyorlardı. Bugün biz bir fabrikada birkaç işçiyi partiye kazanmak için aylarca, belki yıllarca emek harcamak durumunda kalabiliyoruz. 1970'li yıllar çok verimli, sosyal mücadelenin gürül gürül aktığı, tarihin tekerleğinin Türkiye coğrafyasında alabildiğine dinamik döndüğü bir dönemdi. O dönemin gelişme imkanlarıyla sosyal durgunlukla belirlenen bir dönemin gelişme imkanları hiçbir biçimde kıyaslanamaz.

Bizim siyasal mücadele sahnesine çıktığımız dönem ağır bir yenilginin hemen sonrasıdır. Umut vaadeden birkaç yılın ardından gelen genel bir sosyal durgunluk ve siyasal atmosfer yönünden de bir genel gericilik dönemidir. Sadece Türkiye açısından değil, bazı istisnalarla tüm dünya açısından da bu böyledir. Böyle bir dönem içerisinde devrimci sınıf mücadelesi çizgisinde hareket eden bir parti için gelişip serpilmek, toplum düzeyinde etkin bir güç olmak kolay değildir.

Ama biz yine de bu aynı yirmibeş yıl içinde, belirleyici önemde bir kazanım olarak, sağlam temellere oturan, ideolojik, politik, örgütsel ve moral açıdan güçlü, bütünlüğü ve iç tutarlılığı olan partili bir kimlik yaratmayı başardık. Oysa bu aynı yirmibeş yıl Türkiye'de geleneksel sol akımların tasfiyeci sürüklenişler içinde bozulup dağıldığı, devrimci olanın çok yönlü olarak çözülmeye uğradığı, geçmişten gelen devrimci birikimin tüketildiği, devrimci kazanımların terkedildiği bir tarihsel evre oldu. Bizim başarımızın değerini tam olarak takdir edebilmek için, bunu özellikle gözönünde bulundurmak gerekir. Soldaki çok sayıdaki parti ve grubun dününü alınız, bugünkü durumlarıyla kıyaslayınız, elbette devrimci konum ve kimlik yönünden, aradaki farkın dramatik ölçülerde olduğunu göreceksiniz.

Bu aynı tasfiyeci tükeniş döneminde

komünistler TKİP şahsında sağlam bir ideolojik ve örgütsel kimlik yarattılar. TKİP'nin sağlam bir teorik temeli var, bir programı var, bir politik kimliği var, illegal temellere oturan bir örgütü var, kökleşmiş bir değerler sistemi var, önemli bir deneyimi var, tartışılmaz bir tutarlılığı var, sabrı ve soluğu, kararlılığı ve inadı var... Bunlar temel önemde özellikler, bunlar paha biçilmez kazanımlar. Yineliyorum; TKİP bütün bunları, dünün devrimci kimliklerinin yitirildiği, sonu gelmez tasfiyeci süreçler içinde tüketildiği bir özel tarihsel evrede yaratmayı başardı.

İdeolojik çizgide üstünlük ve tutarlılık

TKİP köken olarak Türkiye devrimci hareketinin iç mücadelelerinden, ağır bir yenilgiyi izleyen iç ayrışmalar ve saflaşmalardan doğmuş bir partidir. Bu mücadeleler içerisinde Marksizmin proleter sınıf özünü ve devrimci diyalektik yöntemini kavrama üstünlüğünü yakladığı içindir ki var olmayı, temel bir alanı doldurmayı ve bugüne gelmeyi başardı. Temel görüşler bakımından baştan ortaya koyduğu çizgiyi, kuşkusuz zaman içinde olgunlaştırarak ama temel niteliği yönünden koruyarak bugüne gelmiş bir parti TKİP. Yirmibeş yıl önce ne söylediyse onu bugün de temel çizgileriyle savunabilmek üstünlüğüne sahip bir parti TKİP.

Demek istiyorum ki, TKİP'nin ideolojik üstünlüğü onun en büyük kazanımıdır. Bu çok mu önemsiz bir şey? Sanmıyorum. Nedenini geçmiş hareketin durumu üzerinden örnekleyebilirim. '70'li yıllarda solda canlı ideolojik tartışmalar vardı. Farklı gruplar birbirlerini muhatap alırlar, hararetli tartışmalar yaparlardı. Türkiye'nin toplumsal yapısı, sosyo-ekonomik ilişkiler, yarı-feodalizm sorunu, toprak sorunu, faşizm sorunu, bir dizi başka sorun üzerine yüzlerce sayfa yazı yazılıyor, tartışmalar yapılıyor, kılı kırk yaran polemikler sürdürülüyordu. Peki ama '70'li yılların o yoğun, o kapsamlı ve hararetli tartışmalarından bugüne kalan nedir? '70'li yıllarda bir dizi program ya da platform ortaya konuldu, bunlardan bugüne ne kaldı? İçlerinden bazılarının onlarca sayıyı bulan teorik dergileri vardı ve sayfalarında hemen her sorun tartışılıyordu, bunlardan bugüne kalan bir şey var mı? Yoksa eğer neden peki? Çünkü tüm bu tartışmalar bilimsel temelden yoksundu, çoğu durumda safsataya dayanıyordu, böyle olduğu içindir ki çoktan unutulup gittiler. O gün hararetle savunulan görüşlerin bugün artık hiçbir değeri yoktur, savunucuları bile onları savunamaz duruma düştüler, üstelik yıllar önce. Zaman bütün bunları boş laf yığını olarak süpürüp bir tarafa attı. Aynı durumu yeni dönem üzerinden de örneklemek mümkün ama gerekli değil. '90'lı yılların ortalarında bazı çevreler tarafından hararetle savunulan görüşleri hatırlayınız ve dönüp aynı çevrelerin bugünkü söylemlerine bakınız demek belki yeterlidir. Düştükleri durum içler acısıdır.

Ama biz yirmibeş yıl önce ortaya koyduğumuz temel görüşleri bugün de temel çizgiler üzerinden olduğu gibi savunuyoruz ve sürdürüyoruz. Bu tam da Marksizme özgü bir üstünlüktür. Marksizmin bilimsel devrimci özünü yakalamış bir hareketin üstünlüğüdür. Ve bu üstünlük bugünün TKİP'sinin bir vasfıdır, temel görüşleri bunun kanıtı olarak gözler önündedir. Buradan bakıldığında geride bıraktığımız yirmibeş yıl, TKİP'nin halkçı küçük-burjuva sosyalizmine karşı büyük bir ideolojik zaferine de tanıklık etmektedir.

Sınıfı devrime hazırlamak

Yeni tarihsel dönem üzerinde son yıllarda sıkça durduk. Bu ilk bakışta biraz soyut bir tanımlama gibi görünüyor. Oysa son derece somut bir içeriği var ve bizim konuya ilişkin tüm değerlendirmelerimizde bu ortaya konulmuştur. Yeni tarihsel dönem işin özünde bugünün dünyasında olayların genel akışının tahlili ve ifadelendirilmesidir. Dikkat ediniz, yeni bir tarihsel dönemi biz, tüm dünyayı saran ekonomik krizle, ya da

Tunus, Mısır, Yunanistan, ABD, İspanya vb. ülkelerdeki sosyal mücadelelerle, ya da emperyalist dünyada kızışan nüfuz mücadeleleriyle, bunun açığa çıkadığı hegemonya kriziyle, emperyalist saldırganlık ve savaşlardaki hissedilir artışla, tüm bu meselelerle bağlantılı olarak ele alıyoruz. Bunlarsa bugünün dünyasında olayların genel akışının somut görünümlerinden, sistemin temel çelişkilerinin somut seyrinden başka bir anlama gelmiyorlar. Yeni tarihsel dönem tahlili ve tanımı, bütün bir süreci genellemesi anlamında soyut, ama akmakta olan sürecin canlı verilerine dayanması anlamında da aynı ölçüde güncel ve somuttur. Bu değerlendirmenin en temel öğeleri III. Parti Kongresi üzerinden bir kere daha çok özlü bir biçimde ortaya konulmuştur ve son üç yılda sayısız tartışma, makale ve yazıda açılıp işlenmiştir.

Partimizin bu değerlendirmesi ideolojik, siyasal ve örgütsel sonuçları bakımından çok büyük bir önem taşımaktadır. Partimizin III. Kongresi'nin de önemle vurguladığı gibi, artık tüm öteki sorunlara, görevlere, sorumluluklara, bu temel değerlendirmenin ışığında bakmak zorundayız.

Yeni tarihsel dönem değerlendirmesinden çıkan en temel sonuç, devrimler döneminin yakınlaşmakta olduğudur. Devrimci parti için bundan çıkan en temel görevse, yakınlaşmakta olan devrimler dönemine sıkı bir hazırlıktır. Başta ideolojik ve örgütsel cephede olmak üzere her alanda sıkı bir hazırlık... Böylesine karmaşık bir dönemin gerekliliklerini biz herşeyden önce sağlam bir dünya görüşüyle donandığımız ölçüde başarıyla karşılayabiliriz. Dünya görüşü ve ideolojik kimlik, burada belirleyici önemdeki ilk büyük ihtiyaçtır. Artı, sağlam ilkelerle aydınlatılmış bir devrimci politik kimlik, artı sağlam temellere oturmuş, her koşul altında çalışmasını ve mücadelesini kesintisiz biçimde sürdürebilme yeteneğine sahip bir illegal ihtilalci örgüt bunu tamamlamalıdır. İhtilaci örgüt, aynı anlama gelmek üzere illegal temellere dayalı devrimci parti sorunu, tayin edici derecede önemli bir temel hazırlık unsurudur. Eğer bir toplumsal çalkantılar dönemine doğru gidiyorsak, kendimizi hiçbir biçimde burjuva legalitesinin sınırlarına, kurulu düzenin icazet alanına terkedemeyiz.

Ve bütün bunlara anlam kazandıran, bütün bunlara maddi-toplumsal bir zemin sağlayacak olan işçi sınıfı ile devrimci bütünleşme ihtiyacı... Sınıfla bağ, sınıfın bugünden geleceğin devrimci süreçlerine hazırlanması, sıraladığım koşullar temelinde, asıl tayin edici sorundur. Devrimci durum ile devrim durumu, yani devrimin kendisi arasında temel önemde bir fark vardır. Bir toplumda devrimci duruma ilişkin koşullar oluştuğunda, eğer toplumda nesnel konumuyla devrimi temsil eden sınıf iyi-kötü bir hareketlilik ve girişkenlik içerisinde değilse, devrimci durum devrime dönüşemez. Geride kalan yılın Tunus-Mısır olayları üzerinden tüm açıklığı ile görmüş bulunduğumuz gibi. Ve Türkiye solu bu temel önemdeki ayrıma hiç dikkat etmemiş görünüyor, şaşırtıcı bir biçimde. Tunus ve Mısır olaylarını değerlendirmede ve tanımlamada yaşanan büyük kafa karışıklığının gerisinde bu var.

Nesnel konumuyla devrime önderlik edebilecek yetenekteki sınıf az-çok hazır olmalı ki olaylar toplumu genel bir bunalıma sürüklediği zaman etkin bir biçimde harekete geçebilsin. Mısır işçi sınıfı biraz daha hazırlıklı olabilseydi, Mısır'da olayların yönü pekala başka bir yere doğru gidebilirdi. Dikkat ediniz, Mısır işçi sınıfı bir parça hareketlendiği, olayların seyrine tam da bir genel grev çağrısıyla müdahale ettiği bir sırada, Mübarek çok ani bir operasyonla görevden alındı. Oysa 18 gün boyunca inat ediliyor, bir türlü görevden alınmıyordu. Bunu emperyalizmin ve Mısır burjuvazisinin sınıf mücadelesi bilincine ve deneyimine bir gösterge saymak gerekir.

Devrimci sınıf partisi sınıfla bağ kurma süreci içinde gelişebilir ve bu aynı çaba içerisinde sınıfı devrime hazırlayabilir. Siyasal çalışma sözkonusu olduğunda devrime hazırlık, işin esasında sınıfı devrime hazırlamaktan başka bir şey değildir.

Kuşkusuz ileri ve diri kesimleri üzerinden. Sınıf koca bir gövdedir; devrim başladığında bile sınıfın belli kesimleri hala da belli bir edilgenlik içerisinde kalabilirler. Önemli olan sınıfın nispeten ileri kesimleridir. Görevimiz bunlara ulaşmaktır, bunlarla bağlar kurmaktır, bunları gelmekte olan döneme hazırlamaktır. Kongremizin en önemli gündemlerinden biri budur; edindiğimiz deneyimler ışığında sınıf-kitle çalışmasının sorunlarıdır. Darlığı kırmak vurgusu da bununla bağlantılıdır. Bunlar birbirini tamamlayan öğeler, temelde aynı olan sorunun farklı yönlerine ilişkin tanımlamalardır.

İdeolojik yenilenme ihtiyacı

Sosyal mücadele dinamiklerinin dünya ölçüsünde harekete geçişi konusunda fazlası ile rahat ve güvenli olabiliriz. Huzursuz olacağımız asıl nokta kendi hazırlığımız, genel planda dünya devrimci hareketinin hazırlığıdır. Daha açık ifade ile hazırlıksızlığıdır. Yazık ki bu açıdan durum halen fazlasıyla iç karartıcıdır.

Yeni tarihsel dönemi kucaklamak herşeyden önce köklü bir ideolojik yenilenmeyle olanaklıdır. Bunun iki boyutu var. Bunlardan ilki, geride bıraktığımız tarihi dönemin dersleridir. Sosyalizmin ve dünya devrimci hareketinin parlak zaferler ve ağır yenilgiler üzerinden bıraktığı paha biçilmez önemdeki derslerdir. Parlak zaferlerle gelişip yayılan, fakat utanç verici yenilgilerle noktalanan bir tarihi dönem oldu 20. yüzyıl dünya devrimci hareketi için. Zaferlerden olduğu kadar yenilgilerden de öğrenmesini bilen, başarılarından öğrenen ve zaaflarıyla hesaplaşan bir tutum, burada temel önemde bir ihtiyaçtır.

İkinci alan, dünya tarihinin genel evriminin ortaya çıkardığı yeni sorunlarla ilgilidir. Kapitalizmin bugün ulaştığı bir gelişme düzeyi, bunun ortaya çıkardığı yeni sorunlar, yeni ilişkiler, yeni araçlar, yeni yöntemler var. Yanısıra yeni dönemin sosyal mücadeleleri ve bunların ortaya çıkardığı yeni deneyimler var. Bütün bunları inceleyip anlamak, yeni sorunlara bilimsel devrimci yanıtlar üretmek, bugünün mücadelelerini dikkatle izlemek ve bunlardan öğrenmek, kendini bütün bu bakımlardan yenilenmek, bir başka temel önemde ihtiyaçtır.

EKİM solda yeni bir hareket olarak doğdu ve köklü bir yenilenme iddiası ortaya koydu. Ama hiçbir biçimde salt yeni şeyler söyleme hevesiyle hareket etmedi. Eğer ilişkiler ve olgular karakterini esası yönünden koruyorsa ve Marksizm de bunların tahlilini ve tanımını temelde içeriyorsa, bu durumda teorinin bu sağlam temeline sıkı sıkıya sarılmanız gerekir. Ama ele aldığınız olgu ya da ilişkiler yeni ise elbette yeni şeyler söylemeniz gerekir. Örneğin dünya kapitalizminin evrimi köylülüğü büyük ölçüde geri plana itmişse, toplumların kapitalist gelişmesinde belirgin mesafeler alınmışsa, dünyanın büyük bir bölümünde kapitalist ilişkiler egemen hale gelmişse, emek-sermaye çelişkisi toplumsal ilişkileri belirleyen ana eksense artık, bu yeni bir durumdur. Bunu gözeteceksiniz, devrimin sorunlarına ilişkin görüşlerinizi bunun üzerine oturtacaksınız.

EKİM Türkiye toplumunu bu bakışaçısıyla ele aldı, bu alanda yeni şeyler söyledi, burada yeniyi temsil etti. Ama teorinin temel ilkeleri ve devrimci yöntemi sözkonusu olduğunda, gerçekte eskiye, Marks ve Lenin'e döndü, teorinin sınıf özüne ve devrimci yöntemine sahip çıktı. Zira 20. yüzyılın bir döneminden itibaren dünya ölçüsünde bundan bir uzaklaşma, bu alanda bir bozulma, giderek de bundan bir kopma yaşanmıştı. Bir yanda modern revizyonizm ve öte yanda halkçı demokratizm şahsında. Türkiye sol hareketinin '60'lı yıllarla başlayan yeni ideolojik şekillenmesi de bu temele oturmuştu. Yirmibeş yıl önce komünistler işte bu temelden koptular ve EKİM bu kopuşun cisimleşmiş ifadesi oldu.

Tüm bunları dünya devrimci hareketi için tanımlanan ideolojik yenilenme ihtiyacı yönünden partimizin durumuna ve konumuna işaret etmek için söylemiş oluyorum. Biz tam da tanımlanan türden bir yenilenme dinamiğinin ürünü olarak

doğmuş bir hareketiz. Bu, bu alanda hala da yapmamız gereken çok şey olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor kuşkusuz. Ama partizimizde yöntem ve doğrultu yakalanmış, bununla bir temel kazanılmıştır. Yapılması gerekenler yakaladığımız doğrultu üzerinden yapılacaktır, edindiğimiz temelin geliştirilip güçlendirilmesi anlamına gelecektir.

(...)

Aşılması gereken eşikler

Önümüzde zengin bir çalışma gündemi var. Son kongreden farklı olarak bu gündemlerin hemen tümüne ilişkin olarak önden hazırlanmış sunumlar var ve bunların tümü değilse bile önemli bir bölümü yeterince işlevsel. Bu nedenle parti çalışmasına ve örgüt yaşamına ilişkin sorunlara girmeden, kısaca birkaç önemli noktaya daha işaret edip bitireceğim.

İdeolojik cepheden başlıyorum. Bu konuda üç önemli başlığa işaret edeceğim.

Bunlardan ilki partinin ideolojik donanımına ilişkindir. Parti kadrolarının çok yönlü ideolojik donanımı, bu arada partinin mevcut ideolojik birikiminin partinin tümüne maledilmesi, hala da önemli bir sorun olarak duruyor önümüzde. Bu konu üzerinde Parti Okulu çalışmalarıyla birlikte özellikle durduk ve zaten bu etkinlikleri de sorunun çözümünün bir manivelası olarak ele aldık. Parti Okulu çalışmaları bu alanda önemli bir ilgi yoğunlaşması yarattı ve benzer çalışmalar yerel planda da gerçekleştirildi. Bu hız kesmemelidir, tersine sistemli bir biçimde devam ettirilmelidir. İdeolojik eğitim ve donanım çabası, parti yaşamının ve faaliyetinin gündelik olağan bir boyutu haline getirilmelidir.

İkincisi, parti gelinen yerde artık teorik çalışmaya daha özel bir ilgi göstermelidir. Türkiye tarihi ve toplumu, buna bağlı olarak Türkiye devriminin sorunlarının daha kapsamlı bir ele alınışı, burada öncelikli konulardır. Temel önemde bir konu olan ve girmekte olduğumuz tarihi dönemle birlikte önemi giderek daha somut bir anlam kazanan devrimci şiddet ve devrim konusu tüm kapsamıyla zaten kongremizin gündemindedir. Bu konuda elimizde halihazırda kongreye sunulmuş bulunan ve tartışmaları bir hayli kolaylaştıracağına inandığım önemli bir materyal de var. "Devrimci Şiddet ve Devrim" başlığı altında yakın zamanda verilmiş kapsamlı bir konferansın kayıtları ile konuya ilişkin olarak farklı zamanlarda MK bünyesinde yapılmış tartışmaların tutanaklarından oluşan bu materyalin bu haliyle bile temel önemde açıklıklar içerdiği düşüncesindeyim. Kongre sonrasında bu konu başka bazı platformlarda ayrıca ele alınacak, ardından tüm partinin gündemine taşınacak ve nihayet konu kamuoyu önünde genişçe tartışılacaktır. Sağ ve sol oportünizmin bu soruna ilişkin bakış açısının tarihsel ve güncel bir eleştirisi ile birlikte.

İdeolojik cephede üçüncü bir temel önemde görev, oportünizme karşı etkili bir ideolojik mücadeledir. Bu mücadelenin ana hedefi başlıca reformist akımlardır, öyle olmalıdır. Düne kadar devrimci olan halkçı akımlara karşı bu alanda yapılabilecek fazlaca bir şey kalmadı artık. Parti bu mücadeleden gerçek bir ideolojik zaferle çıktı. Halkçılık ideolojik ve moral bakımdan çöktü, halkçı programlar terkedildi. Bugün güç olan ve asıl tehlikeyi oluşturan artık başlıca reformist akımlardır. Bunlar önemli bir bölümüyle dünün devrimci halkçı akımlarının devrimden kopmuş kesimlerinden oluşmaktadır ve aynı yola son yıllarda yenileri girmiş bulunmaktadır. Siyasal sahneyi bugün bu türden bir reformist akımlar çeşnisi tutmaktadır. Elbette devrimci mücadeleyi güçten düşüren, bu mücadelenin güçlerini sürekli heba eden bir barikat olarak... Reformist akımlar, çeşitli imkanlardan ve kolaylıklardan da yararlanarak, devrime akan güçleri kendilerine çekmekte, kendilerine benzetmekte ve böylece düzen için zararsız öğeler haline getirmektedirler. Bunu hala de

devrim ve sosyalizm iddiasıyla ve söylemiyle yaptıklarına göre, bu iddianın ve söylemin gerisindeki gerçeği düzenli biçimde ortaya koymak, bunlara karşı verilecek ideolojik mücadelenin temel yönüdür ve partinin önünde temel önemde bir görev olarak durmaktadır.

İdeolojik cepheye ilişkin söyleyeceklerime son olarak partinin yayın faaliyetini eklemek istiyorum. Yayınlar kuşkusuz temelde politik araçlardır, politik mücadelenin sesi soluğudur. Ama yayın çizgisinde güçlü olmak aynı zamanda ideolojik planda güçlü olmak sorunudur. Bugün eğer partide hala da ciddi bir ideolojik eğitim ve donanım sorunu var diyorsak, bunun yayınlarımız üzerinde kaçınılmaz bir izdüşümü de var demektir. Burada karşılıklı bir diyalektik etkileşim sözkonusudur. Partide ideolojik donanım sorunu varsa bu yayınların zayıflığı olarak da gösterir kendini, ama tersinden de eğitim ve donanım sorununu başarıyla çözmek güçlü ve sistemli bir yayın faaliyeti ile olur. Kadronun düzenli eğitimi ve politik çalışma ve mücadelenin başarılı yönetimi güçlü bir yayın çizgisine sıkı sıkıya bağlıdır. Kongre gündemi içinde zaten var ve bunun kongre çalışması içinde özel bir yer tuttuğunu da biliyorsunuz.

Parti tüm yayınlarını acilen güçlendirmek, tümünü de işlevine uygun hale getirmek sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bu önümüzdeki acil görevlerden belki de en acilidir. Yayınlarımızdaki zayıflama katlanılabilir sınırları aşmıştır. Yayın faaliyetindeki zaafiyeti gidermek bir dizi başka sorunda mesafe almanın da zorunlu koşuludur. Kadroların eğitimi ve donanımı yönüne değinmiş oldum. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzının başarıyla uygulanabilmesi bundan da önemli bir sorundur ve başarısı için başarılı bir yayın faaliyeti olmazsa olmaz koşuldur. Bunu anlayamazsak eğer, partinin gelişimini sekteye uğratan en temel sorunlardan birinden bihaber olduğumuzu ortaya koymuş oluruz. Anlıyor da gerekleri konusunda sorumluluk göstermiyorsak eğer, partiye karşı sorumsuzluk içindeyiz demektir. Parti bu türden bir sorumsuzluğu bundan böyle hiçbir biçimde kabul etmemelidir. Yeni dönemde parti yayınlarını güçlendirmek için gösterilecek çaba, başta MK üyeleri olmak üzere şu veya bu kadronun gerçekte ne olduğunun en önemli göstergelerinden biri olacaktır. Kongre sonrası dönemde tüm partiyi ve onun her bir kadrosunu bu açıdan gerçek bir sınav beklemektedir. Bu sınavdan başarıyla geçmek, gerçek partili kadrolar olduğumuzun en dolaysız göstergelerinden biri olacaktır.

Politik cepheye geçiyorum. Buradaki en temel hedeflerden biri, geçen yılın tam üyeli bir MK toplantısı üzerinden saptanmıştır, partiye raporların biri üzerinden de partiye sunulmuştur. Parti solda etkin bir devrimci güç odağı haline gelmelidir. Bugünün Türkiye'sinde iki reformist güç odağı var. Bunlardan ilki başlıca üç reformist parti ve grubun oluşturduğu güç birliğidir. Öteki Kürt Hareketi'nin başını çektiği HDK oluşumudur. Halihazırdaki sol hareketin ana gövdesi de bu iki reformist odaklaşmadan oluşmaktadır. Devrimin temsilcisi olarak TKİP, bu reformist güç odaklarının karşısına devrimci bir güç odağı olarak çıkabilmelidir.

İdeolojik konumdan gelen üstünlük burada önemli bir avantaj olmakla birlikte bu sorun gerçekte politik-pratik alanla ilgilidir. Parti ancak pratikte, politik-pratik bir güç olarak reformist solun karşısına çıkarsa devrimci bir güç odağı olmayı başarabilir ve giderek de toplum düzeyinde bir güç haline gelir. Partinin pratikte güç olması ise temelde sınıf çalışmasındaki başarısına bağlıdır. Nitekim parti raporuna yansıyan ilgili MK değerlendirmesi, sorunu sınıf eksenine oturarak bir güç odağı olarak öne çıkmak biçiminde formüle etmişti.

Sorunun pratik yönünün bir başka temel önemde boyutu, partinin eylemli süreçlere önderlik etmeyi başarabilmesidir. Devrimci parti bir propaganda örgütü değil fakat devrimci bir eylem örgütüdür. Faaliyetini ele

alırken, kitleleri nasıl hareketlendirebileceği, nasıl eyleme çekebileceği, eyleme geçen kitlelere nasıl önderlik edebileceği onun için her zaman temel bir kaygıdır. Parti organları artık kitlelere şu veya bu propaganda-ajitasyon materyalini nasıl ulaştıracağından çok, şurada ya da burada, fabrikada ya da bir sanayi havzasında kitleleri nasıl harekete geçirebileceğini, direnişe sürükleyebileceğini, protesto eylemine taşıyabileceğini, gösteriye çekebileceğini düşünmelidir, bunun üzerine yoğunlaşmalıdır. Ufkunu böyle oluşturmalı, planlarını buna göre yapmalı, pratiğine böyle bakmalı, yetersizliğini buradan görmelidir. Yeni dönem parti için kitle eylemlerine önderlik, kitlelere eylem içinde önderlik dönemi olabilmelidir. Kitlelerle güçlü bağlar kurmak, kitlelere güven vermek, onların diri kesimlerini örgütlü saflara kazanmak ve nihayet güç olmak, dolayısıyla politik bir güç odağı olarak öne çıkmak da ancak ve yalnızca bununla olanaklıdır. Reformizmin devrim mücadelesi önüne kurduğu barikatları yıkmanın da bundan başka bir yolu yoktur. Reformizmin gücünü etkisizleştirmek ideolojik değil temelde pratik bir sorundur, pratik mücadeledeki inisiyatif ve başarı sorunudur. Kuşkusuz devrimci siyasal çizgi temelinde, doğru devrimci bir taktik çizgi izleyerek.

Parti pratik çalışmaya ilişkin bütün kalıplarını parçalayıp atmalıdır. Bugüne kadarki bütün pratik ölçülerini, buradan çıkan kabullerini terketmelidir. O dar sınırlara mahkum olmak ve bunu da olağan karşılamak, bugünün koşullarında bu bu kadar oluyor, ne yapalım kanıksamasını bir yana bırakmak, mevcut tüm pratik ölçüleri kırıp bir yana atmak durumundadır. Bu mutlak bir ihtiyaç, üstelik de acil bir ihtiyaç. Sıçramalı bir gelişmenin bundan başka hiçbir yolu yok. Yerleşik ölçüler öncelikle zihinlerde parçalanmalı, sonra ruh hali olarak terkedilmeli, mentalite tümüyle değişmeli ve bu kendini kökten değişen pratik davranış çizgisi üzerinden ortaya koymalıdır. Bu propaganda örgütü ruh halinden kesin olarak çıkmak durumundayız. Propaganda-ajitasyon çalışmasını tümüyle eylemli süreçler geliştirme amacına bağlamalıyız, dikkatimizi işçileri ve emekçileri eyleme çekecek pratik süreçler üzerine toplamalıyız.

Çok kısa olarak örgüt cephesinden sözedebilirdim ama en önemli noktaları söze başlarken zaten ifade etmiştim. Parti olarak yirmibeş yıllık bir örgütsel birikimden geliyoruz. Artı özellikle son beş yılda hemen tüm örgütsel sorunlar üzerine yoğun bir tartışma, eğitim, iç mücadele ve iç müdahale sürecinden geliyoruz. Tüm sorunları döne döne irdeledik, gözden geçirdik, yeniden ele aldık, yetersizlikleri saptadık, yeni müdahalelere konu ettik, yeni noktalar üzerinden açtık meseleleri. Kaldı ki son beş yılın bütün bir sürecini gözeterek kaleme alınmış bir dizi sunum da var burada kongreye sunulan. Beş yıldır tüm bu konular üzerine döne döne konuşan, tartışan, yazan, eleştiren biri olarak benim bunlara ekleyecek pek az sözüm var artık.

Söze başlarken öne çıkardığım vurguyla bitiriyorum. Gelinen yerde örgütsel kapsamdaki sorunlarımızın üstesinden daha kolay ve daha verimli bir biçimde gelebilmenin olmazsa olmaz koşulu her alanda darlığı kırmaktır. Darlığı kıramazsak kadrolaşamayız, darlığı kıramazsak güvenlik sorununu olağan sınırlarına indiremeyiz. Darlığı kıramazsak eylemli süreçler örgütleyemeyiz. Ama hemen eklemek de istiyorum, eylemli süreçleri örgütlemeden de bu darlığı kıramayız. Reformizmin başarısının gerisinde, reformist bir temelde de olsa, herşeye rağmen eylemli süreçler var. Bir takım güçleri saflarında toplamalarının, onları tutmalarının ve böylece de yeni güçleri kazanmalarının gerisinde biraz da bu var. Ve bizim bundan çıkarmamız gereken bazı önemli sonuçlar var.

IV. Parti Kongresi bir dönemi kapatacak, yeniden inşa çabasıyla geçen zorlu bir dönemi... Ve umuyorum ki, V. Parti Kongresi, bir takım eşiklerin nihayet aşılıp geride bırakılmış olması anlamında, partimiz için tümüyle yeni bir dönemi başlatacak ve bu anlamda bir zafer kongresi olacak.

Parti Okulu Alaattin Karadağ Devresi...

25. Yıl: Geçmişten geleceğe parti

*Yakın zamanda çalışmalarını tamamlayan **Parti Okulu Alaattin Karadağ Devresi**'nin kapanışında **Cihan** yoldaşın yaptığı konuşmanın kayıtlarıdır. Özel ya da güvenliği ilgilendiren bölümlerden arındırılmış, ara başlıklar buradaki yayın vesileyle konulmuştur...*

Bu yıl bir dizi anlamlı olayı ve etkinliği birbiri peşisıra yaşadık. Bunlardan ilki Kızıldere'nin ve 6 Mayıs'ın 40. yıldönümüydü. İkincisi komünist hareketimizin EKİM şahsında ortaya çıkışının 25. yılıdır. Üçüncüsü TKİP IV. Kongresi'nin toplanmış olmasıdır. Dördüncüsü ise, IV. Parti Kongresi'nin bir uzantısı olarak planlanan iki yeni Parti Okulu etkinliğinin başarıyla tamamlanmasıdır. IV. Parti Kongresi'nin hemen ardından Parti Okulu Hatice Yürekli Devresi gerçekleşmişti, şimdi ise Alaattin Karadağ Devresi'nin sonuna gelmiş bulunuyoruz.

40. Yıl: Geçmişin devrimci mirası

Kızıldere, Denizler'in idamı ve İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişi, bu üç olay birarada devrimci mücadele tarihimizin bir dönemini simgelemektedir. Bu yıl ilk ikisinin 40. yıldönümü idi. Gelecek yıl ise İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişinin 40. yılı.

Denizler, Mahirler ve İbrahimler bu topraklarda devrim bayrağını yükselten bir kuşağın temsilcileridir. Onlar büyük bir dava için kendilerini feda ettiler. Gencecik yaşta ölümü yüreklilikle göğüslediler ve bu tutumlarıyla sonraki kuşaklara örnek oldular. Aradan geçen onyıllara rağmen devrimci anıları hala da capcanlı, hala da büyük heyecanların konusu, hala da politik ve moral bir güç kaynağı.

Bu öylesine muazzam bir olay, öylesine büyük bir fedakarlıktır ki, etkisi 40 yılın ardından bugün toplum düzeyinde yankılanabiliyor. 40 yıl sonra, bugünün bu ağır gericilik atmosferinde, toplum Denizler'i ve Mahirler'i saygıyla hatırlıyor ve anıyor. Bu devrim uğruna yapılan fedakarlığın büyük politik-moral gücünü gösteriyor. Bu kadar büyük bir fedakarlık ancak büyük bir dava uğruna gösterilebilirdi. Bu, uğruna bugün de çabalayıp durduğumuz o ölümsüz devrim davasıdır.

6 Mayıslar'ın anlamı ve tarihsel mesajı tamı tamına budur. Bu devrimci mesajın içini boşaltmaya, 6 Mayıslar'ı salt duygusal bir istismar öğesi haline getirmeye yönelik çok yönlü çabalar karşısında, bu ele alış özellikle önemlidir.

Bugün devrim davasını kim sürdürüyorsa, 40 yıl önce devrim davası uğruna ölenlerin gerçek mirasçısı da odur. Türkiye solunu, zaman içinde evrimini ve bugün geldiği yeri çalışmamız içinde enine boyuna değerlendirdik. Bundan kendiliğinden çıkan en temel sonuç, bugün devrim bayrağının partimizin elinde olduğudur. Bu topraklarda devrim uğruna kendini feda etmiş tüm devrimcilerin bugünkü gerçek mirasçısı TKİP'dir.

Bunun bilincinde olarak, günün ve geleceğin devrimci görev ve sorumluluklarını ele alırken, bunu geçmişte devrim davası uğruna büyük fedakarlıklar göstermiş kuşakların anısına bağlılıkla ilişkilendirmeye her zaman özel bir dikkat gösterdik. Örneğin partimizin kuruluş bildirisinde, geçmiş devrimci

kuşaklara karşı politik-manevi sorumluluğumuz en vurgulu sözlerle dile getirilmiştir ve çok bilinçli bir tutumla yapılmıştır. TKİP'nin kuruluşu, bütün bu kuşakların büyük devrim davası uğruna harcadığı emeğin, yaptığı fedakarlıkların, gösterdiği yiğitliklerin, sergilediği adanmışlıkların da güvenceye alınmasıdır denilmiştir. Bu bakışaçısı her zaman bize yol göstermiştir.

Eğer bu böyleyse, onların davası bugün partimiz şahsında yaşıyorsa, bu durumda onların anılarına sahip çıkmak da herkesten çok bizim sorunumuzdur. Bizim için sorun onların anılarını istismar etmek değil fakat davalarını sürdürmektir. İstismarı solun çürümüş kesimleri yapıyorlar; '71 devrimcilerinin davasıyla ve mücadele değerleriyle hiçbir alakası kalmamış çevreler yapıyorlar. Bizim için sorun onlara karşı politik-manevi borcumuzdur; onların uğruna kendilerini feda ettikleri devrim davasını yaşatmak ve geleceğe taşımaktır.

Bu konuda son bir nokta: Biz hiçbir zaman '71 Devrimci Hareketi'ne karşı salt duygusal bir sahiplenme içerisinde olmadık. Kopuş dönemi ve daha sonraki değerlendirmelerimiz bu konuda yeterince açıktır; biz, bu hareketin çıkışında tarihsel önem taşıyan ve geleceğe kalan yan ile zaafiyet oluşturan ve geçmişte kalan yanı özenle birbirinden ayırdık. İlkini sahiplendik, ikincisini reddettik. Devrim denilmiş, devlete başkaldırılmış ve bu uğurda büyük bir fedakarlıklar gösterilmiştir. Kalıcı olan budur; sahiplendiğimiz ve bugünden alıp yarına taşımak istediğimiz yan budur.

25. Yıl: Partili kimlik!

İkinci anlamlı vesile hareketimizin 25. yılı demiştim. Komünist hareketimizin 25. yılı üzerinde yeni parti kongresinde ve bir önceki parti okulu çalışması sırasında yeterince durdum. Bu çalışma vesilesiyle de yeri geldikçe konu üzerine tartışmalar, değerlendirmeler yaptık. Bu nedenle fazlaca uzatmayacağım.

25 yılda ne yaptınız diye soranlara, 25 yılda bir kimlik yarattık diyoruz. Bugün için en anlamlı yanıt da budur. Biz 25 yılda yıkılmaz bir kimlik yarattık. Geleneksel halkçı devrimci örgütlerin dağıldığı, düzene kapaklandığı, davayı terkettiği bir dönemde, biz davayı en ileri düzeyde sahiplenen, bu konuda bilinci açık, yüreği sağlam, pratiği tutarlılık anlamında tartışmasız olan bir hareket yarattık. Özetle bir nitelik yarattık. Bu niteliğin niceliğini henüz yaratamamış olmanın sıkıntılarını yaşıyoruz, ayrıntılı tartışmalara konu ediyoruz, artık bu eşiğe gelip dayandığımızı söylüyoruz. Ama gene de önemli olan niteliktir ve biz bunu yaratmayı başardık. Sonuç dostun ve düşmanın gözleri önündedir.

Ve biz bunu, hemen tüm devrimci kimliklerin tüketildiği bir dönemde başardık. Dünyada ve Türkiye'de sosyal durgunluk ve siyasal gericilikle belirlenen tarihi bir dönemde devrimci bir kimlik yarattık, bunun taşıyıcısı olan devrimci bir parti inşa ettik. Teorisiyle devrimci, programıyla devrimci, taktiğiyle devrimci, örgütüyle devrimci, değerleriyle devrimci ve kuşkusuz pratiğiyle devrimci, direnişçi geleneğiyle devrimci olan ve bütün bunları devrimci sınıf zemininde anlamlandırmaya çalışan, bunda da büyük bir inat, büyük bir kararlılık gösteren bir parti yarattık. 25. yıldaki en büyük başarımız, en temel kazanımımız işte budur.

25 yıl önce Türkiye sol hareketinin alışılmış, genel kabul gören temel görüşlerinden ve küçük-burjuva zeminde şekillenmiş kültüründen köklü, sert, radikal bir kopuş yaşadık. Öylesine sert, öylesine radikaldi ki bu, daha ilk adımda inkarcılıkla suçlandık. Çünkü küçük-burjuva devrimciliğini reddediyor, ondan köklü ve kapsamlı bir kopuş yaşıyorduk. Geride kalanların inkarcılıkla suçladıkları buydu.

Yaşadığımız sert bir kopuştu ve bu bize yeni bir çizgi, buna dayalı yeni bir kimlik kazandırdı. Ve bu yeni çizgiye oturduğumuzdan beri de, yani tamı tamına 25 yıldır, bu çizgi üzerinden büyük bir tutarlılık ve kararlılık içerisindeyiz. 25 yıl önce ne söylediysek ve savunduysak, bugün de onu söyleyebilecek ve savunabilecek durumdayız. Bizimki büyük bir kopuştu, halkçı hareketin bütün bir teorik temelinden ve siyasal-örgütsel kültüründen köklü devrimci bir kopmaydı. Programından koptuk, devrimin temel meselelerine ilişkin

ideolojik-politik kabullerinden koptuk, küçük-burjuva sınıf kimliği ile belirlenmiş siyasal-örgütsel kültüründen koptuk, değerlerinden ve alışkanlıklarından koptuk.

Bu kopuş bir tür devrimdi. Bu kopuşla yeni bir çizgiye ulaştık ve bu temelde yeni bir kimlik yarattık. Ulaştığımız çizginin ve yarattığımız kimliğin korunması ve geliştirilmesi doğrultusunda büyük bir kararlılık ve tutarlılık gösterdik. Her türlü kararsızlığın, tutarsızlığın, yalpalamanın çok da kolay yaşandığı, açık-seçik çizgilerin yitirildiği, düşünsel bulanıklığın ve savrulmaların ortamı belirlediği bir tarihi evrede, biz işte bunu başardık.

25. yıl üzerinden ikinci olarak söyleyeceğim budur; solda devrim yaparak ortaya çıktık, bir devrimci kimlik yarattık ve bunu bugüne kadar kararlılık ve tutarlılıkla koruduk. Ve bugünkü tartışmalarımızın da gösterdiği gibi, onu daha ileriye taşımak, daha da sağlamlaştırmak ve kalıcılaştırmak için her türlü inatçı çabayı sarfediyoruz. Bu konuda bilincimiz de, tutumumuz da yeterince açık.

Bu aynı 25 yıl halkçı devrimciliğin tasfiyeci savrulmalar içinde çözüldüğü, dağıldığı, devrimci olanı tükettiği bir evredir, bunu yinelemiş oluyorum. Çözülme ve dağılma kendini devrimci kimliğin, devrimci değerlerin, devrimci hedeflerin, devrimci amaçların, devrimci zeminlerin yitirilmesi olarak gösterdi. Bunun pratik olarak gerçekleşme biçimi, birilerinde fiziki tasfiye, ötekilerde köklü bir kimlik değişimi olarak yaşandı. Ya tükenip yok oldular, ya da devrimi terkederek reformizme kaydılar, düzenin icazet alanına geçtiler. Klasik sosyal-demokrat ölçülerle, yani kautskici kimlik sınırlarında, politik yaşamlarını sürdürür duruma düştüler.

Biz bu akımların kendilerini köklü bir biçimde aşamadıkları durumda akibetlerinin tam da böyle olacağını da daha baştan öngörmüştük. Bizim çıkış dönemimizde bu grupların çoğu hala da iyi kötü devrimci bir çizgide, devrimci bir zeminde duruyorlardı. Onlara, geçmiş sürecin değerlendirmesi üzerinden küçük-burjuva devrimciliğini aşamazsanız, bugünkü devrimci konumunuzu bile koruyamazsınız demiştik. Gördüğünüz gibi, 25 yılın ardından tam olarak doğrulandık. Bir-iki istisna dışında hiçbirisi devrimci kimliğini koruyamadı.

Halkçı küçük-burjuva kimlik yapısal bir zaafiyetin ifadesi idi. Türkiye'nin yeni döneminde bu eklektik, bu karışık ve bulanık kimlikle siyasal yaşam sürdürülemezdi. Bu zaaflı yapı aşılmak, bu eklektik kimlik ayrışmak zorunda idi, devrimci kimliği korumak ancak bununla olanaklı olabilirdi. Bu düşünceler geleneksel hareketin somut bir tahliline dayanıyordu. 25 yılın ardından bugünün somut sonuçları üzerinden görüyoruz ki, gerçekten o kimliği, devrimciliğin o eklektik küçük-burjuva karakterini aşamayanlar, sonuçta devrimciliklerini de koruyamadılar. Biz ise devrimciliğin o küçük-burjuva karakterine karşı çok sert bir saldırıyla siyaset sahnesine girdik, onu çok yönlü bir eleştiriye tabi tutarak köklü bir biçimde aştık. Ve bu sayededir ki yeni düzeyde bir devrimci kimlik yaratabildik ve onu bugünlere taşıyabildik.

Bunlar bundan 25 yıl önce, ayrışma ve kopmayla sonuçlanan bir parti konferansının gündemini gerekçelendirirken dile getirdiğimiz düşüncelerdi. Bu kimlikte durulamaz, bu küçük-burjuvaziye özgü bir ara sınıf kimliğidir, çözülmeye mahkumdur ve çözülecektir; ya ileriye sıçrayacaksınız, sınıf devrimciliği üzerinden kendinizi geleceğe taşıyacaksınız, ya da küçük-burjuva liberalizmine kayacak, geriye düşeceksiniz demiştik. Bugün 25 yılın ardından, tam olarak doğrulanmış durumdayız.

Yeni dönem: Sınıf devrimciliği!

Yeni bir devrimci yükseliş dönemi sınıf devrimciliği dönemi olacaktır. Devrimciliğin sınıf zemini üzerinden, sınıfın ideolojisiyle, politikasıyla, değerleriyle yapılabildiği bir dönem. Bu değerlendirmeyi daha baştan yaptık ve belirli vesilelerle çok daha güçlü bir şekilde yineledik. 1995 Mart'ında toplanan EKİM III. Genel Konferansı bu anlamlı vesilelerden biridir.

1995 yılı aslında, eski kimlikle kendini sürdürmeye çalışan akımların, sanki sıkıntılı dönemi atlattığı, nihayet kitleselleştiği bir

evre gibi görünüyordu. ‘95, ‘96 yılında 1 Mayıslar vardı, geleneksel gruplar güç toplamış, düze çıkmış gibi görünüyordu. Ölüm Orucu direnişleri vardı, başarıyla sonuçlanıyor, moral güç kaynağı oluyordu. Gazi’de bir halk hareketi yaşanıyor, bu semtlerin yeniden mücadele merkezleri olacağı inancını besliyordu. Bütün bunlar birarada, eski kimliğin yeni koşullarda sürdürülebileceği inancına da yeni bir güç kazandırmıştı. Birileri semtlere dayalı anti-faşist mücadele eksen alınmadıkça bu ülkede devrimcilik yapılamaz demeye kadar bile vardırmıştı işi.

Ama işte tam da böyle bir dönemde biz, EKİM III. Genel Konferansı üzerinden, dünyada ve Türkiye’de bir dönemin kesin olarak kapandığını, eski çizgiyle ve buna dayalı devrimcilik anlayışıyla işleri götürmenin artık mümkün olmadığını kapsamlı bir değerlendirme ile bir kez daha ortaya koyduk. Türkiye’nin ‘60’lı yıllarına burjuva sosyalizminin, ‘70’li yıllarına küçük-burjuva sosyalizminin damgasını vurduğunu, bir geçiş evresinin ardından gelecek yeni devrimci dönemine ise proletarya sosyalizminin damgasını vuracağını ilan ettik.

Bugün TKİP şahsında, onun temel üstünlükleri şahsında gördüğümüz herşey buraya çıkıyor, buna karşılık düşüyor. Aynı şekilde toplumsal mücadele cephesine, emekçi katmanlara, alt sınıflara, ezilenlere bakıyoruz; herşeye rağmen sonu gelmez bir hareketliliğin, değişik biçimleriyle mücadelenin içinde olan sınıf işçi sınıfıdır. Sola bakıyoruz, TKİP şahsında devrimci işçi sınıfı sosyalizmi ve sosyal mücadeleye bakıyoruz, işçi sınıfının kendisi. Bunlar bugün henüz buluşamamış olsalar da, ayrı ayrı kanallardan ama kendi eksenlerinde öne çıkıyorlar. Gerçekte giderek de buluşuyorlar. Bu alandaki yetersizliklerimize çubuk bükmek için, bu konuda aldığımız mesafeyi fazlasıyla hafifsedim parti kongresindeki ve buradaki konuşmalarımda. Hep zaaf ve yetersizliklerimizden sözettim. Bu bir çubuk bükmedir ve partiyi sınıf çalışmasında daha etkin kılmaya yöneliktir.

Ama bu çubuk bükmeye rağmen, buradaki kaygıyı bir an için anlar ve bir yana bırakırsanız, gerçekte biz sınıf içerisinde bir mesafe de alıyoruz. Daha başından beri kendimizi hep sınıf içerisinde anlamlandırmaya çalıştık ve uzun yıllardan beridir de bu toplumsal zemindeyiz. Geceli gündüzlü buradayız, burada çalışıyor, burada didinip duruyoruz. Buradan bir şeyler alıyoruz, buraya bir şeyler veriyoruz. Bu açıdan artık organik boyutlarda bir içiçelik var. Bugün toplum düzeyinde kendini hissettiren, devrimci bir sınıf hareketi ekseninde bir güç odağı olarak öne çıkmış bir parti olmaktan henüz çok uzağız. Bu açıdan bir bakıma henüz yolun başındayız. Ama işte tam da böyle bir gelişme sürecinin içindeyiz. Tüm çabalarımız, bu tür çalışmaların içeriği de dahil tüm uğraşlarımız buraya çıkıyor, gelip bu hedefe bağlanıyor.

Demek istiyorum ki, bizim geçmiş değerlendirmelerimizle uyumlu bir biçimde, gerek partinin kendi gelişme süreçlerine ve bugünkü gelişme düzeyine, gerekse sınıf hareketinin kendi gelişme süreçlerine ve bugünkü seyrine baktığımızda, Türkiye’nin gelmekte olan yeni döneminin hakim çizgisi de giderek netleşiyor. Sola ve sosyal mücadeleye devrimci proletarya sosyalizminin damgasını vuracağı bir dönem olacaktır bu.

Sınıf devrimciliği: Bütünsel kimlik!

TKİP devrimci teori ile devrimci pratiğin, devrimci politika ile devrimci örgütün, devrimci moral değerler ile devrimci direnişçi kimliğin maddileşmiş birliğidir. Giderek sosyalizm ile sınıfın devrimci birliğinin cisimleştiği bir parti olacaktır. Türkiye solunun tarihsel olarak bugüne dek başaramadığı tam da buydu. Sıraladıklarım tekil öğeler olarak Türkiye solunun şu veya bu akımında da bir biçimde vardı. Birileri teoriyi önemserlerdi ama devrimci örgüt zemininden yoksunlardı. Birileri devrimci örgütü önemserlerdi ama buna teoride zayıflık eşlik ederdi. Birileri sınıfı önemserlerdi ama devrimci değillerdi. Öteki birileri devrimci idiler ama sınıf yönelimi içinde değillerdi. Proleter devrimci kimliğin organik bütünlük oluşturması gereken tek tek

öğeleri, hiç değilse dış görünüm olarak, bir biçimde birilerinde vardı. Ama bunların tümü bir ve aynı parti bünyesinde organik olarak birleştirilip bütünleştirilemediği sürece gerçek niteliğini ve anlamını bulamazlardı. Siz sınıfa gidebilirsiniz ama devrimci değilseniz liberal işçi politikacılığı yaparsınız. Teoriyi çok önemseyebilirsiniz, ama devrimci değilseniz örgütsüzlüğün teorisini yapar, bir tür aydın oportünizmine düşersiniz. Siz pratikte kararlı devrimciler olabilirsiniz, ama teoriyi önemsemiyorsanız dar pratikçiler olmaktan kurtulamazsınız, vb...

Demek istiyorum ki, bunların her biri tekil öğeler olarak son 40-50 yılda şu veya bu grupta kendini bir biçimde göstermiş olabilir ama bu kendi başına bir şey ifade etmez. Bunların devrimci organik birliği, bunların diyalektik bütünlüğüdür önemli olan. Proleter devrimci kimlik ancak bununla olanaklıdır. İşte biz partimiz şahsında bunu ete-kemiğe büründürmeye çalışıyoruz. Devrimci teorinin, taktiğin, örgütün ve sınıfın devrimci organik bütünlüğünü hedefliyoruz.

Biz devrimci teoriyi, devrimci taktiği, devrimci örgütü, devrimci pratiği, devrimci direnişçi kimliği, devrimci moral değerleri ve nihayet bütün bunlara bir anlam kazandıran devrimci tutarlılığı, tüm bunları birarada önemsiyoruz. Dahası tüm bunları devrimci sınıf zemininde maddi dayanağa kavuşturmak, tüm bunları proleter sınıf zeminine oturtmak istiyoruz. Bütün bunları kendinde cisimleştiren bir partiyi daha da ileri bir noktaya götürmeye çalışıyoruz. Bu Türkiye solunda tümüyle yeni bir bakış, yeni bir pratiktir.

Üstünlüklerimizi genel marksist ölçülerle ele almakla kalmamalı, onları aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin gelişme süreçleri içinde de anlamlandırmalıyız. Biz Türkiye devrimci hareketinin geride kalan son kırk yıllık döneminden bugüne kalan gerçek bir kazanımsak eğer, bu durumda tarihsel ve güncel sorumluluklarımıza da bunun bilinciyle bakmak durumundayız. Bizim sorunumuz ne edip edip partimizi kendi sınırları içerisinde hasbel kader yaşatmak değildir, hiçbir biçimde olamaz. Böyle olsaydı solun yeni bir mezhebi olmaktan öteye gidemezdik. TKİP Türkiye solunun yeni bir mezhebi değildir. Devrimci sosyalizmin, proleter sınıfı devrimciliğinin temsilcisidir.

IV. Parti Kongresi: Yeni döneme geçiş!

Bizim için bu yılın üçüncü bir anlamlı olayı, partimizin IV. Kongre'sinin toplanmış olmasıdır. IV. Parti Kongresi zorlu, zikzaklı, ciddi güçlüklerle, sıkıntılarla, engellerle yaşanmış bir gelişmenin bugüne varan doruğudur. IV. Parti Kongresi, II. Parti Kongresi ile başlayan son beş yıllık yoğun bir yeniden inşa sürecinin geldiği son aşamadır.

IV. Kongre'nin anlamı ve önemi üzerinde açılış konuşmasından başlayarak bu çalışma boyunca yeterince durdum, bu nedenle uzatmak istemiyorum. Bu süreç bizi önümüzdeki yıllar içinde V. Kongre'ye bağlayacaktır ve V. Parti Kongresi, herşey düşündüğümüz ve planladığımız doğrultuda giderse, parti için yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır. Yeni dönem, yıllardır süren içe dönük yoğun çabalar sayesinde kendini yeni bir düzeyde güçlendirmiş bulunan partinin, solda sınıf eksenli devrimci bir parti olarak öne çıkacağı ve giderek de toplum düzeyinde devrimci bir güç odağı olarak kendini hissettireceği bir dönem olacaktır.

IV. Parti Kongresi'nin hemen ardından aynı gündemle iki yeni Parti Okulu çalışmasının gerçekleşmesi, yeni parti kongresinin yaptığı değerlendirmelerin, ulaştığı sonuçların ve aldığı kararların daha ilk adımda parti kadrolarının bir bölümüne maledilmesi demektir. Yeni parti kongresinin başarısı bakımından bu önemli bir avantajdır ve kongre sonrası döneme güçlü bir başlangıçtır. Bunu en iyi biçimde değerlendirebilmek, başta yeni seçilen Merkez Komitesi olmak üzere partinin tüm yönetici organlarının temel önemde bir sorumluluğudur.

Partimiz içe dönük kapsamlı müdahalelerle son yıllarda önemli mesafeler aldı. Kendini nitelik olarak geliştirdi ve pekiştirdi. Bugün nitelik yönünden Kuruluş Kongresi dönemiyle

kıyaslanamaz ölçüde ileri bir nokadayız. Bilincimiz, kavrayışımız, değerlerimiz, hassasiyetlerimiz, deneyimimiz, toplamı içinde politik-örgütsel düzeyimiz, kuruluş dönemimizin her bakımdan çok ilerisindedir. Bu arada parti, özellikle de yeniden inşa süreciyle birlikte, köklü bir dönüşüme uğradı, bir dizi bakımdan kendini aştı. Geçmişte partide yapılabilen zaaf ifadesi çok şey bugün artık yapılamıyor, yapılamaz da. Bunun zemini olmadığı gibi buna fırsat da verilemez, buna tahammül de edilemez.

Bugün o güne göre çok ileri bir noktadayız ama yeni ölçülerle yine de geri bir durumdayız, sözümü buraya bağlamak istiyorum. Zira çıtayı katedilen her mesafe ile birlikte yeniden yükseltiyoruz. TKİP rutini kabul etmeyen, oluşan statükoları yıkan, sonu gelmez bir devrimcileşmeyi kendine ilke edinmiş bir partidir. Devrimci bir parti durduk yerde bünyesinde ciddi bir devrimcileşme sorunu olduğunu söylemez. Bunu ancak özgüveni sağlam, devrim davasını ve dolayısıyla kendini ciddiye alan devrimci bir parti yapabilir. TKİP tam da böyle bir partidir. Çıtayı sürekli daha da yükseltmemiz, daha ileri düzeyde bir devrimcileşmeyi, her açıdan devrimci bir yenilenmeyi, her kadrodan ve partinin tümünden istememiz bundandır.

Bu ilkeli titizlik sayesindedir ki artık bir yere de gelmiş bulunuyoruz. 25. yılı bir sıçrama vesilesi yapmalı ve böylece V. Kongre'yi gerçek zafer duygusu üzerinden kucaklamayı başarabilmeliyiz. Geçmişe karşı borcu ve geleceğe karşı sorumluluğu olan bir parti bilinciyle hareket etmeliyiz. Büyük idealler büyük enerjiler yaratır denir. Büyük idealin çerçevesi bugün için budur işte. Ne edip edip bir partiyi kendi içinde yaşatmak değil, fakat geçmiş kuşaklara borcunu ödemek, geride kalan 25 yılın birikimlerini görmek ve bunun üzerinden geleceğe yürümektir.

Tüm hazırlıklarımız...

(Baştarafı s.18'de)

başarabilmişse, bunun gerisinde, her koşulda çıkmayı başaran illegal parti basını ile örgütsel olarak kendi başına ayakta kalma becerisine sahip yerel örgütler vardır. Bu tarihsel örnek de nasıl hareket etmemiz gerektiği konusunda bize yol göstermektedir.

Bu kapsamda özellikle yayınlar çerçevesinde belirtelim ki, işlevine uygun bir MYO'yu düzenli olarak çıkarmak, MK başta olmak üzere partinin önderlik kadrolarının en önemli görevlerinin başında gelmektedir. Ancak bu kadarı tarihsel dönemin ihtiyaçları için yeterli değildir. Legal yayın imkanlarının daraldığı koşullarda ihtiyaç, MYO'yu daha yaygın kullanılabilen bir yayın haline getirmek, ama daha çok da illegal parti basınını etkin, yaygın ve daha sık biçimde kullanabilecek bir düzey kazanabilmektir. Diğer taraftan, yerel örgütlerimiz de, ideolojik-politik bakımdan donanımlı, baskı ve zora karşı dayanıklı, bu koşullarda siyasal çalışma ve mücadelesini sürdürebilecek bir donanıma sahip olmalıdır. Bu son nokta üzerinden yayınlara ilişkin olarak şu söylenebilir: Merkezi yayının basımı ve dağıtımı konusunda asgari yeterliliklere sahip olmak, merkezi yayın dışında yerel yayın ve materyalleri basabilecek mekanizmaları yaratmak, tüm bunlar için gerekli teknik donanıma ve bilgiye sahip olmak, vb...

Elbette ihtiyaçlar ve görevlerin kapsamı çok daha geniştir. Burada sözkonusu olan siyasal ve örgütsel çalışmamızı içerisinde bulunduğumuz tarihsel dönemin ihtiyaçlarına uygun biçimde geliştirmek, böylece zor koşullarda devrime hazırlanmak, her bakımdan tarihsel rolümüzü oynayabilecek bir güce ve kapasiteye ulaşabilmektir. Parti güncel siyasal ve örgütsel görevlerine bu çerçevede yaklaşmaktadır. Tüm yoldaşlarımızın da böyle yaklaşması ve bunun gereklerini titizlikle yerine getirmesi halinde gelecek bizimdir. 25 yıllık tarihimiz bunun kanıtıdır.

Tüm hazırlıklarımız devrimin zaferi için!

Gelişmelerin bunalımlar ve savaşlar ekseninde ilerlediği ve bunu devrimlerin tamamlayacağı bir tarihsel dönemden geçiyoruz. Faturası döne döne işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesine rağmen kapitalist kriz derinleşmeye devam ediyor. Bunun sonucu ise ağır bir sosyal yıkım oluyor. Öte yandan derinleşen kriz, kapitalist tekeller arasındaki dengeleri bozuyor, rekabeti azdırıyor, hegemonya ve nüfuz mücadelelerini kızıştırıyor. Sonuç, tırmanan militarizm, paylaşım ve nüfuz mücadeleleri ve giderek bu temelde büyüyen gerici savaş ve saldırganlık politikaları oluyor.

Kuşkusuz henüz devrimci çıkışlar ortada yok fakat düzenin sosyal ve siyasal saldırılarına yanıt vermek üzere emekçiler yoğun bir hareketlilik içerisindeler. Ortadoğu'daki halk isyanları ve dünyayı saran sosyal mücadeleler, bu açıdan da yeni bir dönemin yeni işaretleri. Halen devrimci önderlik zaafiyeti bu hareketlerin sınırlarını da belirliyor. Bunun için günün temel görevi, her bakımdan boşluğu görülen devrimci sınıf partisini, devrimci rolünü oynamak üzere inşa edebilmektir.

Komünistler bu konuda tam bir açıklığa sahip bulunuyorlar. Bundan 25 yıl önce, siyasal mücadele sahnesine çıktıkları evrede, rüzgar her bakımdan tersten eserken, bu temel gerçeğin altını çizerek kendi misyonlarını tanımlama yoluna gitmişlerdi. Son birkaç yıl içerisinde daha somut ve açık biçimler kazanan gelişmeleri de döne döne bu bakış çerçevesinde değerlendiriyorlar. Kuşkusuz, gelişmelerin bu denli açık biçimler kazandığı, düzen ideologlarının dahi bu temel gerçekleri reddedemediği bir durumda bu kadarını görmek artık bir üstünlük değildir. Komünistlerin üstünlüğü ya da ayırdedici yanı, bu temel tarihsel gerçeklerin farkında olmak değil, bunları ideolojik-siyasal bir bilince dönüştürmek ve buna uygun bir siyasal-örgütsel yaşam kurmuş olmaktır. Komünist hareketin 25 yıllık tarihi bunun kanıtıdır.

Siyasal gelişmeleri tarihsel ve teorik bir bakışla değerlendiren komünistler, siyasal-örgütsel çizgilerini de bu bakış doğrultusunda biçimlendirmişler ve aradan geçen süreçteki nice zorluklara rağmen bu bakımdan kesin bir tutarlılık örneği vermişlerdir. Bu, devrime hazırlanmak demektir. Sağlam bir devrimci teorik temel, ihtilalci bir örgüt ve bu iki alandaki gelişmeyi devrimci sınıf zemininde gerçekleştiren bir hazırlık sürecidir sözkonusu olan. Ulaşılan düzeyin yetersizliklerine rağmen, komünist hareketin 25 yıllık tarihi ve birikimleri, bu ülkede devrim adına atılmış gerçek adımlardır. İşçi sınıfına dayalı bir devrimcilik anlayışı ve pratiği, illegal ihtilalci bir örgütsel yapı, bu ikisinin güvencesi olarak marksist teorinin devrimci özü ve yöntemi konusundaki açıklık ve bilimsel sosyalizmin esaslarına dayalı devrimci bir program... İşte gelişmenin bu temel unsurları, güncel gelişmeler karşısında stratejik hedeflere bağlanmış bir devrimci tutum ve pratik sonucunu vermektedir.

Burada amacımız sadece 25 yıllık birikimin anlam ve değerinin altını çizmek değildir. Bu devrimci bakış ve yöntemsel tutarlılıktan hareketle bugünün siyasal gelişmelerini stratejik bakışaçısıyla ele almak, siyasal ve örgütsel görevlerimizi bu temelde kavramaktır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, güncel gelişmeler "bunalımlar ve savaşlar" ekseninde bir seyir izlemekte, adım adım devrimler döneminin gelmekte olduğunun işaretleri bugünden görülmektedir. Gelişmeleri bu

temelde kavrayan bir devrimcilik iddiası, buna uygun bir devrimci hazırlık içerisine girmeyi gerektirir. Örneğin bunalımların, gericiliği, savaşları ve saldırganlığı tırmandıracağı ve devrimci olanakların büyüyeceği tespitinden çıkacak sonuç, önümüzdeki dönemde siyasal mücadele koşullarının ağırlaşacağıdır. Bu durumda devrimci bir parti, siyasal ve örgütsel yaşamını bu gerçeklerin ışığında gözden geçirmek ve hazırlanmak zorundadır. Bu çerçevede yapılacak öncelikli işlerden ilki, illegal-ihtilalci örgütü güçlendirmek, buna uygun önlemleri almaktır. Bunun yapılmaması, devrimciliğin lafızdan öteye bir anlamı olmadığını gösterir, ki bugün Türkiye devrimci hareketini büyük ölçüde silip süpüren tasfiyeciliğin kendini bu alanda göstermesi rastlantı değildir. Legalist tasfiyeci rüzgar her biri onlarca yıllık geçmişe sahip olan geleneksel devrimci-demokrat hareketten geriye pek az şey bırakmıştır. Siyasal-örgütsel yaşamını ve misyonunu tarihsel ve sınıfsal bir bakışaçısıyla kuramayanlar, zamanı geldiğinde iddialarını ve bayraklarını orta yerde bırakmaktadırlar.

İşte güncel gelişmeleri bu bakışaçısıyla değerlendiren komünistler, siyasal ve örgütsel görevlerini de yine aynı bakışaçısıyla saptıyorlar. Yaşanan süreç giderek siyasal şartların ağırlaşacağını ve bölgesel bir savaş da dahil önemli gelişmelere gebe olduğunu gösterdiğine göre, günün örgütsel görevinin merkezinde böyle bir sürece hazırlanmak sorumluluğu durmaktadır. Bu ise temelde, legal çalışma olanaklarının daraldığı, devletin tüm imkanlarını devrimci örgütü ve çalışmayı ezmeye yönelttiği bir süreçte ayakta kalabilmek, siyasal çalışma ve mücadeleyi bu şartlarda sürdürebilmek ve devrimi hazırlamak demektir. Böyle bir dönemde devrimci bir parti kendi koruma adı altında çalışma ve mücadeleden sakınamaz. Böyle bir tutum bir parti için çürüme ve ölüm demektir. Bu halde devrimci bir partinin olağan tutumu örgütsel ve siyasal çalışmasını bu koşullara uyum gösterecek biçimde şimdiden hazırlamak olmalıdır. İşte partinin daha II. Kongre'de saptadığı görev tam da bu olmuş, o günden bu yana bu yönde önemli bir mesafe almıştır.

Komünistler III. Parti Kongresi'nden bu yana örgütsel-siyasal alandaki görevlerini, partide politik önderliğe dayalı çalışma tarzının oturtulması başlığı ile birlikte tartışıyorlar. Daha doğrusu siyasal-örgütsel pek çok temel sorunun çözümü bu alanda mesafe almaya bağlanmıştır. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı, tarihsel dönem vurgusu ve bu çerçevedeki görevler üzerinden bakıldığında, bugün apayrı bir önem kazanmıştır. Zira, politik önderliğe dayalı çalışma tarzı, sorunları politik bir bakışla ele almak ve çözmek olduğu gibi, aynı zamanda parti merkezinden başlayarak partinin politik önderlik düzeyinin yükseltilmesi ve her bakımdan kendine yeterli yerel önderliklerin yaratılması anlamına gelmektedir. Böyle bir düzeyin en önemli unsurlarından birisi yayınlarsa, diğeri ise yeterli sayıda nitelikli kadroya sahip olabilmektir.

Bundan dolayıdır ki parti bugün yayınlar konusunu siyasal-örgütsel görevlerinin merkezine koymaktadır. Yayın organlarını işlevlerine uygun bir içerik ve düzene sokmak amacıyla müdahalelerde bulunmaktadır. Bununla birlikte kadroları niteliksel olarak geliştirmek amacıyla bir süredir Parti Okulu vb. uygulamalarla sistematik müdahaleler gerçekleştirmektedir. Bunlar partinin gelişmesinin ortaya çıkardığı sorunlara müdahaleler olmanın ötesinde tarihsel döneme ilişkin bakış ve partinin bu döneme hazırlıkları kapsamındadır. Öyle anlaşılmak ve kavranmak zorundadır.

İllegal örgüt, çalışma ve mücadele ihtiyacının arttığı ve zorlukların büyüdüğü bir evrede düzenli yayınlanan ve yaygın biçimde kullanılan merkezi yayınların hayati bir rolü vardır. Bununla birlikte, zor şartlar parti örgütünün doğrudan merkezden ve yerinde yönetilmesini zorlaştırdığı ölçüde, her bakımdan kendine yeterli ve güçlü yerel örgütler şarttır. Bolşevik partinin tarihsel deneyimi de bize iki temel unsurun hayati önemini göstermektedir. Ağır düşman darbeleri altında Bolşevik parti yaşamayı, örgütsel varlığını ve siyasal çalışmasını sürdürmeyi

(Devamı s.16'da)

Yeni döneme hazırlık!

Geride bıraktığımız günlerde gerçekleştirilen TKİP IV. Kongresi, yayınladığı bildiride "Her alanda devrime hazırlanıyoruz!" şiarı ile yeni döneme çok yönlü bir hazırlığın işaretini verdi. Bu şiar partinin yeni döneme hazırlığının en temel yol göstericisi olacaktır.

Partinin son beş yıllık inşa sürecinin yeni bir aşamasına işaret eden bu şiar, aynı zamanda partinin önümüzdeki döneme bakışını, nasıl bir perspektif sahip olduğunu ve nasıl bir somut süreci örgütlemesi gerektiğini ortaya koyması bakımından tayin edici bir öneme sahiptir. İçine girdiğimiz dönemin ve bu dönemin komünist sınıf devrimcilerine yüklediği tarihsel görev ve sorumlulukların altını çizmektedir.

Devrimci partilerin siyasal mücadele pratiklerinde izledikleri stratejik-programatik çizginin ve buna dayalı politik-örgütsel taktik hattın ifadesi olan şiarlar, varılmak istenen hedefin somutlanması bakımından yaşamsal bir önem taşırlar. Partimizin uzun bir dönemdir tarihsel hedeflerini kazanmaya yönelik olarak belirlediği şiarlar, aynı zamanda belli tarihsel dönemleri daha somut bir plana bağlayarak, bu hedefler doğrultusunda mesafe almanın olmazsa olmazıdır.

Elbette partimizin bu bakışı ve buna dayalı hazırlık çabası son beş yıl ile sınırlı değil. Denebilir ki, bu çabanın kendini farklı bir düzeyde ortaya koyduğu zaman dilimi daha çok son beş yılı kapsamaktadır. Bu süreçte parti belirgin bir nitelik ve kimlik kazanarak yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Komünist hareketin geride bıraktığı 25 yıllık çok yönlü ve zorlu bir mücadele dönemi yeni bir sürecin kapısını aralaması bakımından ayrı bir öneme sahiptir. 25 yıllık çok yönlü inşanın bu yeni aşaması sınıf devrimcilerine büyük sorumluluklar yüklemektedir.

Partimiz her alanda devrime hazırlanıyor. Bu, "genel bir hazırlıktan" öte, "gelmekte olan yeni devrimler dönemine tüm cephelerde bilinçli bir somut hazırlık" olarak yaşanmaktadır. Bu hedefi gerçekleştirmeye yönelik olarak özellikle son beş yıllık dönemdeki çok yönlü eğitim ve dönüşüm çabaları bunun temel göstergelerinden biridir. Partimizin girmiş bulunduğumuz yeni tarihsel döneme ilişkin değerlendirmesi bu çabaya yol göstermektedir. Böyle bir değerlendirme ve bundan çıkan kaçınılmaz devrimci görev ve sorumlulukları saptanmadan yol yürümek mümkün değildir.

Sol hareketin bugünkü tablosu, partimizin konumu, iddiası ve devrimi gerçekleştirme iradesinin daha net bir biçimde görülmesini kolaylaştırmaktadır.

12 Eylül yenilgisi ile Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun yıkılışının yarattığı çok yönlü tasfiyeci savrulma sol hareketi bir eşiğe getirip bırakmıştır. Bu yenilgi ve yıkımdan gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmayı başaramadığı içindir ki, sol hareket bugün önemli ölçüde devrimci zeminden uzaklaşmış, devrim iradesi zayıflamış ve kırılmış bir haldedir. Çok yönlü tasfiyeci cerayan ve basınçların ağırlığı altında ezilmekte, bağımsız devrimci sınıf çizgisi izleyememektedir. Ağırlıklı bir bölümüyle,

ideolojik-politik planda sürüklenen, pratik planda farklı siyasal güçlere eklemlenen bir duruş sergilemektedir. Dünyada ve Türkiye'deki olayların seyri solun kafa karışıklığını ayrıca derinleştirmekte, devrimci yön ve yönelimden yoksun bir biçimde olayların ardından sürüklenmektedir. Devrim iddiasının gerektirdiği çok yönlü hazırlık bir yana bırakılmakta, devrimci örgüt fikri ve pratiği boşa çıkarılmış bulunmaktadır.

Böyle bir tablo içinde partimizin ideolojik-programatik çizgisi, ısrarlı ve kararlı sınıf yönelimi, devrim iddiası ve bu iddianın çok yönlü bir somut hazırlığa dönüştürülmesi çabası ayrı bir önem kazanmaktadır. IV. Kongre'nin saptadığı şu güncel görev buna işaret etmektedir: "TKİP IV. Kongresi, partide niteliği geliştirip pekiştirme sürecinin belli bir düzeye ulaşmış bulunduğunu saptamakta, bundan böyle niteliği yeni bir düzeyde geliştirmenin zorunlu koşulu olarak nicelik gelişmenin önemini vurgulamaktadır."

Partinin nitelik planında son yıllarda katettiği mesafenin güvenceye alınması, nicelik planındaki gelişmesine gelip bağlanmış bulunmaktadır. IV. Kongre'nin saptadığı temel görevlerden biri budur. Bu görevin başarıyla yerine getirilmesi, partinin devrimci sınıf çizgisinde ve sınıf zemininde kitlesel bir güç haline gelmesi ölçüsünde sağlanabilir. Bugün partinin yükleneceği temel halkalardan biri budur. Tüm parti tepeden aşağıya bu halkayı kavrayarak bu yüklenmeyi başarmak göreviyle karşı karşıyadır.

Devrimci bir partinin kendi gerçek rolünü oynamasının yolu toplumsal-maddi bir güç olmasından geçmektedir. Devrimci parti ve akımlar devrimci bir sınıfa dayanmadan bu rolü başarıyla oynayamazlar. Tarihte bunun hiçbir örneği bulunmadığı gibi, bugünün Türkiye'sinde de bu hiçbir biçimde mümkün değildir. Olayların seyri döne döne bunu doğrulamaktadır. Bu temel gerçek bilince çıkarılmadan ve bunun zorunlu kıldığı yoğun ve etkin çaba ortaya konulmadan, sınıflar mücadelesinde değil temel taraflardan biri olmak, bir rol oynamak bile mümkün değildir.

Bugün sınıf içerisinde henüz hedeflediğimiz düzeyde bir toplumsal-maddi güç olarak yer edinmemiş olmamız, yıllardır harcanan çaba ve emeğe rağmen bu açıdan zayıf bir konumda olmamız hiçbir biçimde partimizin sınıf zeminindeki deneyim ve kazanımlarını küçümsemeye yol açmamalıdır. Önemli olan, önemli bir aşamayı artık geride bırakmış olmamızdır.

Partinin bugünkü nicel zayıflığı, bizi bu alana yüklenmekten alıkoymamalıdır. Bugün akıntıya karşı kürek çekmek işin en zor tarafıdır. Ancak bu yapılmadan da yol yürümek mümkün değildir. Komünist hareketin 25 yıllık tarihi her açıdan bunu doğrulamaktadır. 25 yıllık birikim ve kazanımlar ayrıca bunun temel güvencesini oluşturmaktadır. En zorlu görevleri başarmasının sırrı da burada saklıdır. Bugünkü nicel zayıflığımız devrime hazırlık çabamızı en tok ve en güçlü bir tarzda harekete geçirici bir rol oynayabilmelidir.

Devrimci parti ile devrimci sınıfın organik birliği, nicelik planındaki zayıflığın geride bırakılması demektir. Parti yeni dönemde bu alanda yeni bir sınavla karşı karşıya bulunmaktadır. Kuşkusuz nicelik plandaki zayıflık dün de tüm ağırlığı ile karşımızda duruyordu. Dünden farklı olan, partinin, 25 yıllık zorlu bir mücadelenin ardından yarattığı büyük birikim ve kazanımlar ile bugünü kucaklıyor olmasıdır. Yaratılan bir nitelik, kimlik ve düzey var. Bu birikim ve kazanımlar yeni dönemi kucaklamanın da yolunu açıyor. İşte nicelik plandaki zayıflığı altetmenin en büyük güvencesi bu toplam birikim ve kazanımlardır. Parti toplam olarak bu birikimden güç alarak kendi tarihsel hedeflerine yürümelidir.

"Devrime hazırlanıyoruz!" şairi bugün partimiz için somut ve pratik bir sürecin örgütlenmesi anlamına gelmektedir. Her alandaki bu hazırlığı kesintisiz olarak sürdürmek, partimizi tarihsel hedeflere ulaşabilmesinin olmazsa olmaz koşuludur.

Tüm komünist militanlar bunun gerektirdiği bir bilinç ve sorumlulukla görevlerine çok yönlü yüklenmelidirler.

Gençlik hareketi ve genç komünistlerin görevleri

Yüksek öğrenim gençliği yeni öğretim dönemine çok yönlü saldırılarla girdi. Ticari eğitim uygulamalarının hızlandığı, Bologna sürecinin uygulanmaya başlandığı, yeni disiplin yönetmeliği ile üniversitelerde siyasal faaliyetin yok edilmeye çalışıldığı bu sürece harçların kaldırılması yanılsaması eşlik etti. Cemaat örgütlenmelerinin açılış döneminde üniversitelere hücum etmeleri, önümüzdeki süreçte de dinsel gericiliğin iktidar gücü olmaya dayanarak gençliği gerici abluka altına almayı sürdüreceğini gösteriyor. Yeni eğitim dönemine aynı zamanda, işçi ve emekçileri olduğu kadar gençliğini de doğrudan etkileyecek olan, Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığın yoğunlaştığı bir süreçte girildi.

Gençliğe yönelik saldırıların kapsam ve yoğunluğuna rağmen, geride kalan dönemde gençlik hareketinin tablosunun bu saldırıları göğüslemekten bir hayli uzak olduğunu söyleyebiliriz. İki yıl önce "söz-yetki-karar hakkı" talebi ekseninde gerçekleşen kısmi hareketlilik geçtiğimiz döneme herhangi bir iz bırakmamıştı. Geçen yılki 6 Kasımlar ise parçalı, cansız ve ruhsuz gerçekleşmiş, dönem boyunca egemenlerin attığı kimi adımlar sessizlikle karşılanmış, dönemin ikinci yarısında bir dizi üniversitede yaşanan faşist saldırılara da güçlü tepkiler verilememiştir. Yalnızca, dönem sonunda Bologna sürecinin yansımalarına ilişkin bir dizi üniversitede gerçekleşen kitlesel eylemler, gençliğin kendiliğinden tepkisinin anlamlı örnekleri olmuştur.

Sonuçta gençlik hareketinin ileri politik kesimlere daralan geri ve parçalı karakteri devam ederken, her yeni dönemde daha da geriye gidiş yaşanmaktadır. Gençlik hareketinin bu tablosunda düzenin gençliğe yönelik yılları bulan çok yönlü kuşatmasının yanısıra sol hareketin gençlik içindeki durumu da önemli bir rol oynamaktadır. Bir-iki reformist yapıyı dışta tutarsak, atalet devrimcilerinden reformistlerine kadar solun karakteristik özelliğidir.

İki yıl önce reformist güçler dörtlü olarak birlikte davranırken (Kolektifler, Gençlik Muhalefeti, TKP, Emek Gençliği), geçtiğimiz yıl HDK'nin oluşması ve onun gençlik güçlerinin birlikte davranma eğilimine girmesi, bir dizi süreçte, Kolektifler, TKP, Gençlik Muhalefeti ile HDK gençliğinin ayrı davranmasına yol açmıştır. Bu tabloda Kolektifler ve HDK daha özel bir yer tutmaktadır. Kendi tarzında militan bir çizgi sergilemeye çalışan Kolektifler, gençliğin enerjisini liberal-reformist bir platforma kanalize etmektedir. Kürt hareketinin odağında olduğu, reformistler ile kimi devrimci güçlerin de yedeklendiği HDK'nın "esnek platform"

iddiası ise örgütsüzlüğün propagandasının zeminine dönüşebilmektedir. Vurgulanması gereken bir diğer nokta, iddialarını yitirmiş kimi devrimci çevrelerin de tasfiyeci sürüklenme eşliğinde HDK'nin kuyruğuna takılmasıdır.

Gençliğin devrimci özlemlerini ve enerjisini düzen içine kanalize ederek süreç içinde eriten reformist güçlerin uzun süreçte gençlik hareketinde daha ağır tahribatlara yolaçacağını bugünden görmek gerekmektedir. Böyle bir tablo karşısında genç komünistlerin gençlik içinde devrimci önderlik boşluğunu doldurma iddiası çerçevesinde taşıdığı misyon, her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır.

"Ne kadar kitlesel görünürse görünsünler, devrimci iktidar perspektifleri, buna yaşama geçirecek devrimci bir örgütsel varlıkları olmayanların, gençliğin dinamizmini devrim mecrasına akıtmak gibi bir niyetleri ve sorunları yoktur. Tüm tarihsel deneyime ve günümüz dünyasının açık gerçeklerine rağmen devrimci örgüt/parti fikrine dudak bükerek, geçici olmaya mahkum eylemsellik üzerinden "pekala partisiz de olabiliyor" diyenlerin, devrimle tek alakaları düzen bataklığında oyalanarak devrimi istismar etmek olabilir. Gençliğin devrimci dinamizmi ise devrimci mücadele için paha biçilmezdir. Bu enerjinin kabul edilemez bir ikiyüzlülükle düzeniçi saflarda heba olup gitmesini önleyecek yegane güç, gençlik alanında işçi sınıfının devrimci iktidar perspektifini temsil edenlerin yürütecekleri siyasal faaliyet ve devrimci örgütlenmedir." (*Ekim*, Sayı: 268, Ekim 2010)

Genç komünistlerin önünde, gençlik hareketinin ihtiyaçlarından yola çıkarak, gençliğin devrimci hareketini geliştirmek, bu kapsamda devrimci önderlik boşluğunu doldurmak iddiasıyla önümüzdeki sürece yüklenme görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Doğru çalışma tarzını oturtmanın önemi

Geçtiğimiz yıl genç komünistler bulundukları alanlarda etkili bir politik faaliyet kapasitesi sergilediler. Özellikle ikinci dönem yürütülen kampanya süreci, çalışmanın toparlanması, gençliğin temel gündemleri ekseninde güçlü bir propaganda faaliyetinin yürütülmesi, yerellerde yürüyen faaliyetin ardından merkezi bir etkinliğin gerçekleştirilmesiyle yeni bir düzeyi ifade ediyordu.

Ancak, kampanya çalışmasının bu olumlu yanlarına rağmen, bir dizi alanda kampanyanın üst şiarları ekseninde propaganda çalışmasının ötesine geçilememiş ve örgütlenme ayağı zayıf kalabilmiştir. Güçlü yerel örgütlere dayanılamadığı koşullarda, genel şiarlar ve gündemler, faaliyetin yeni gelişmeler ışığında somut politikalarla yürütülmesini sınırlayabilmiş, yer yer yerellerin gerekli inisiyatifi sergilemesinin önüne geçebilmiştir. Kampanya sürecinde yoğunlaşmış bir çalışma ile geniş gençlik kitlelerine seslenilmesine ve sergilenen yoğun tempoya rağmen, sonuçların üretilmesinde yetersiz kalınmıştır.

Bu tablo, çalışma tarzının ciddi bir biçimde gözden geçirilmesini gerektirmektedir.

Partimiz, toplam parti çalışmasına ilişkin yaptığı temel değerlendirmelerde, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının partinin genelinde hakim kılınmasının gerekliliğini son üç yıldır döne döne vurgulamaktadır. Parti faaliyetinin başarısının öncelikle politik kavrayışı ve açıklığı gerektirdiği ifade edilmekte, her türlü sorunun politik esaslar üzerinden ortaya konulması, bu kapsamda yerel örgütlerin ve kadroların önlerinin pratik müdahalelerle değil politik olarak açılması gerekliliğinin altı çizilmektedir. İnisiyatifli ve yaratıcı yerel çalışmanın da bu tarzın oturtulmasının en temel ayağı olduğuna önemle işaret edilmektedir:

"O halde, yerel örgütler planında doğru bir çalışma tarzının oturtulması, merkezi pratik müdahale beklentisinin geride bırakılmasını gerektirmektedir. Daha çok merkezi kampanyalara, araçlara ve materyallere dayalı bir siyasal faaliyet yoğunlaşması gerçekte ciddi bir zaafiyetin göstergesidir. Yukarıdan sürekli gündem, müdahale ve çalışma materyali beklenerek, inisiyatifli bir gündelik çalışma yürütülemez. Partinin belirlediği politika ve hedefleri her adımda gözeten, bunları kendi

alanına yaratıcı bir biçimde uyarlayan, bu temelde hedeflere kilitlenen verimli bir gündelik faaliyet örgütlenebildiği koşullarda, ancak bu durumda, inisiyatifli bir yerel çalışmadan sözedilebilir." (***Ekim***, Sayı: 277, Aralık 2011)

"Partide çalışma tarzı sorunları" başlığını taşıyan bu temel değerlendirmede, doğru bir çalışma tarzı oturtulamadığı koşullarda inisiyatifli bir yerel çalışmanın hayata geçirilemeyeceği önemle vurgulanmaktadır.

Sonuç olarak, partide çalışma tarzı sorunları gençlik çalışmamızı da doğrudan kesmektedir. Gençlik çalışmamızda da, partinin politik planda önderliği esas olduğu gibi, politik açıklıkla davranabilen inisiyatifli yerel örgütler de çalışma tarzının tamamlayıcı halkasıdır. Aksi takdirde, merkezi olarak belirlenmiş kampanyalara odaklı çalışma tarzı, yerelleri yer yer beklemeciliğe itebilmekte, gençlik kitlelerine sürekli ve sistemli politik propaganda götürülmesi gerekirken, faaliyet kampanya gündemlerine sıkışabilmekte, üniversitelerde yaşanan bir dizi gelişmenin üzerinden atlanabilmekte, bu arada gençliğin kendine özgü özelliklerinden biri olan inisiyatif gösterebilme becerisi de törpülenebilmektedir.

Dolayısıyla, gençlik çalışmamızda bugün için öncelikli sorunumuz, merkezi politika ile yerel örgüt ilişkisinin doğru temellerde kurulabilmesi, politik açıklıklar üzerinden yerel örgütlerimizin inisiyatiflerini geliştiren bir tarz izlemelerinin sağlanabilmesidir. Merkezi gündemlere paralel olarak yerele özgü somut politikalar üretilmesi, yerelin özgün sorunları ve gündemlerinin işlenmesi, bunların yerellerin yaratıcılığı ve refleks tutumlarıyla birleştirilmesine özel olarak yüklenilmesi gerekmektedir.

Aynı zamanda çalışma tarzımızın bir parçası olarak kitle çalışması ve örgütlenme sorunlarında geçmiş dönemlerde yaşanan eksikliklerimiz de gözden geçirilmelidir.

Bugün kitle çalışmasının üç temel ayağı açısından da ciddi yetersizliklerimiz bulunmaktadır. En rahat yapabildiğimiz propaganda çalışmasında dahi bir süre sonra tekdüzelik yaşanabilmekte, bu sıradan bir "işe" dönüşebilmektedir. Oysa her çalışmamız, kitlelerle yüzyüze gelmeyi, yeni gençlerle tanışmayı, tartışmayı hedefleyebilmelidir. Ancak o zaman, çokça eleştirdiğimiz "yeterince yaratıcı olmadığımıza" dair zayıflığımızda mesafe alabilir, etkili bir propaganda çalışması örgütleyebiliriz. Ek olarak belirtelim ki, bazen propaganda çalışmasında tek yönlü davranabilmekte, hayatın canlılığı içinde öne çıkan kimi gündemler atlanabilmekte, genel gündemler ile yerel gündemleri doğru bir temelde birleştirmede zorlanılabilmekte, akademik-demokratik sorunlarla politik sorunların bağını kurmada eksiklikler yaşanabilmektedir.

Örgütlenme ayağı kapsamında ise, çevre-çeperin örgütlenmesinde ve ilişkilerimize müdahalede kuşatıcı davranmakta yetersizlikler taşınabilmekte, çevre-çeper örgütlenmesi açısından önem taşıyan esnek örgütlere kalıpçı yaklaşılarak tek biçime sıkışılabilmekte ve işlevlerine uygun davranılamadığı koşullarda esnek örgütlenmeler temel örgütlerimizin yerine geçebilmektedir. Yerellerdeki değişik örgütlenmelerden devrimci temellerde yararlanmada da zayıflık yaşanabilmektedir.

Kitle çalışmasındaki temel zorlanma alanlarını aşmanın yolu, politik açıklığa sahip, kenetlenmiş, inisiyatifli, faaliyeti an be an üretmeyi önüne koyan yerel örgütlerden geçmektedir. Bu kapsamda gençliğin yaşam alanlarına nüfuz edebilmenin, yerelleri iyi tanıyabilmenin, sorunlarına hakim olabilmenin önemi ise yeterince açıktır.

Önümüzdeki dönem gençlik hareketinin gündemleri

Gençlik çalışmamızın gündemlerine de yukarıda ifade ettiğimiz çalışma tarzı ekseninde bakmak gerekmektedir. Gençlik kitlelerini politikleştirmek ve örgütlü mücadeleye kanalize etmek temel hedefi çerçevesinde genel ve yerel her türlü gündem esas alınabilmeli, bu açıdan sürekli ve sistemli bir gündelik siyasal propaganda yürütülebilmelidir.

Fakat yine de kimi temel gündemler çalışmamızda öncelikli bir yer tutacaktır. Bunlardan birincisi, ticari eğitim, Bologna

süreci ve bu kapsamda bir mücadelenin örgütlenmesidir.

Geçtiğimiz yıl gerçekleşen Yüksek Öğrenim Kongresi ile eğitimin ticarileştirilmesinin temel bir öğesi olan Bologna sürecinin ilk adımları atılmış, üniversitelerin sermayenin doğrudan müdahalesinin ifadesi olan mütevelli heyetlerince yönetilmesine ilişkin kararlar alınmıştı. Geçtiğimiz yıl bir dizi üniversitede ilk uygulamalar hayata geçirilmeye başlandı. Önümüzdeki dönemde bu adımlar daha da hızlanacaktır. Geçtiğimiz yıl birkaç üniversitede gerçekleşen kitlesel eylemler, bu sürecin kendiliğinden tepkiler doğurabildiğini, mücadele dinamiği potansiyeli taşıdığını göstermektedir. Dolayısıyla Bologna sürecinin temel bir gündem olarak ele alınması, programın ne anlam ifade ettiğinin kapsamlı bir propagandaya konu edilmesi, atılan adımlar üzerinden etkili bir çalışmanın örülebilmesi, bu alandaki potansiyeli açığa çıkartacak eylemli süreçleri örme bakışıyla hareket edilmesi gerekmektedir.

Öte yandan, Ortadoğu'daki gelişmeler, Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlık, Türk burjuvazisinin Ortadoğu'da emperyalizmin jandarmalığına soyunması, ülkemiz işçi-emekçilerini ve gençliğini doğrudan ilgilendirmektedir. Gençliğin anti-emperyalist mücadelesini büyütmek, bu konudaki duyarlılığı açığa çıkarmak için, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı etkin bir çalışma yürütülmelidir.

Ayrıca, soruşturma-ÖGB-polis terörü, tutuklama saldırısı, faşist baskı ve terör, Kürt halkına yönelik saldırılar, dinsel gericiliğin cemaatler eliyle üniversitelerde yaratmak istediği gerici kuşatma da öne çıkan gündem başlıkları olarak karşımızda durmaktadır. Elbette tüm bu gündemleri, her bir yerelin kendine özgü gündemleriyle birleştirmeyi başarmak gerekmektedir.

En önemlisi ise, içinden geçtiğimiz süreçte, reformistlerin kitlelerin düzene karşı biriken öfkesini düzen kanallarına akıtan çizgisi, iddiasızlaşan devrimci örgütlerin reformistlerin kuyruğunda sürüklenen tabloları karşısında, gençliğin devrimci öncüsü olarak, devrim ve sosyalizm propagandasını işlevsel, güçlü, canlı ve dinamik bir şekilde yapabilmektir. Birçok açıdan zayıf kaldığımız bu alanda kapsamlı tartışmalar yürütmek, etkili ve yaratıcı davranmak, sosyalizmin ve devrimin güncelliğini geniş gençlik kesimlerine anlatmak, devrimci iddiamızın en temel gereğidir.

Gençliğin militan eyleminin öncüsü olmak!

Gençlik '60'lı yıllardan bugüne Türkiye'de toplumsal mücadelede yerini almış, düzen-devrim çatışmasında bir taraf olmuş, ileri çıkışlarda önemli bir rol oynamıştır. Bugün reformistlerin bile özellikle gençlik alanında devrimci şiarlar kullanmalarının, militan bir eylem çizgisi izlemeye çalışmalarının gerisinde, Türkiye'deki bu mücadele geleneği yatmaktadır.

Bugün gençlik içinde devrim ve sosyalizm propagandasının temel bir yer tutması gerekliliğinin yanı sıra faaliyetin örgütlenmesinde ve eylem çizgisinde devrimci-militan bir tarzın hakim kılınması da önem taşımaktadır. Kuşkusuz bunu, kendi bağımsız çalışmamızın ötesinde, gençliğin devrimci enerjisini açığa çıkarmak, gençliğin devrimci eylemine yön vermek temelinde ele alıyoruz. Bu açıdan geçmiş dönemde gençlik hareketinde ciddi bir geri duruş sözkonusudur. Son bir yıl içinde gerek ÖGB-polis terörü, gerekse de faşist saldırılar karşısında gün geçtikçe gerileyen tutumlar alınmaktadır. Bu yıl daha kayıt süreçlerinde bir dizi üniversite yaşanan ÖGB ve polis terörü, önümüzdeki dönemde nasıl bir saldırganlık ile karşı karşıya kalınacağını göstermekte, devrimci militan duruşun önemini ortaya koymaktadır. Oluşan bu havanın kırılmasında genç komünistlere ayrı bir sorumluluk düşmektedir.

Sol güçler ve mücadelenin sorunları

Bugün reformistlerin icazetçi liberal çizgileri ile devrimci güçlerin iddiasızlaşmaları

ve yer yer reformistlerin peşine takılmalarına yolaçan savruluşları, devrimci bir gençlik hareketinin geliştirilmesinin önündeki en temel güçlüktür.

Bu noktada belirtmeliyiz ki, kimi reformist güçlerin gençlik içinde belirgin bir etkiye sahip olmaları, salt gençlik hareketinin geri tablosuyla uyumlu ideolojik-politik çizgilerinden kaynaklanmıyor. Kimi reformist akımların devrimci söylemler kullanmaları ve kendi tarzlarında militan bir çizgi izlemeye çalışmalarının da gençlik üzerindeki etkisini görmek gerekiyor.

Genç komünistler, gençlik içinde ortak çalışma ve eylem süreçlerindeki birliktelikleri bu tablonun ışığında ele alacaklardır. Kendi gücüne güvenen ısrarlı çalışmaları ile kendi yollarını yürürken, gençlik içinde ciddi bir çalışması olan akımlarla ortak işlere girişeceklerdir. Ancak bu yaklaşımı reformizme karşı etkili bir ideolojik-politik mücadele ile birleştirmek gerekmektedir. Reformizmin ve liberalizmin devrimci söylemlerle gençlik içinde güç kazandığı bir dönemde ideolojik mücadele ayrı bir önem taşımaktadır.

Bu arada belirtelim ki, geçtiğimiz yıllarda tüm bürokratik işleyişine rağmen kitleleri örgütlemenin araçlarından biri olarak değerlendirmeye çalıştığımız Genç-Sen, bugün bu potansiyelini tümüyle yitirmiş, geçtiğimiz yıl gerçekleşen genel kurulla birlikte bir kitle örgütü olmaktan tümüyle uzaklaşarak bir grubun tekkesine dönüşmüştür. Bu nedenle genç komünistler artık Genç-Sen içerisinde çalışmayacaklardır.

Partiyle bütünleşerek devrime yürümek için!

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır..." (*TKİP III. Kongre bildirisinden...*)

Partinin güncel gelişmeler üzerinden doğrulanan bu tarihsel dönem değerlendirmesi, bugün bir bütün olarak partinin güncel devrimci görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir. Genç komünistler de görev ve sorumluluklarına bu çerçevede yaklaşmak, devrime hazırlanmak bakışı ile hareket etmek durumundadırlar. Gençlik hareketine önderlik etmek, birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketini örgütlemek iddiası ancak bu tarihsel bakışla, bu bakışa uygun devrimci misyonla ete-kemiğe bürünecektir.

Genç komünistlerin partili kimliği tam anlamıyla kuşanmaya da bu görevler ışığında yaklaşmaları gerekmektedir. Partiyle her açıdan bütünleşmek, aile, okul, gelecek vb. kaygılarda ifadesini bulsa da, esasta düzen-devrim çatışmasında net bir tercih yapmayı gerektirmektedir. Bu doğrultuda adımların hızlandırılması ve devrimci örgüt iradesinin gençlik alanında hayat bulmasının sağlanması, bu tarihsel bakış ve devrimci görevler içinde yerini bulmak durumundadır.

İşçi sınıfı devrimciliğinin gençlik alanındaki temsilcisi olma iddiası çerçevesinde ideolojik-politik donanım, devrimci örgütlenme ve devrimci eylem çizgisini hayata geçirmek sorumluluğu bugün her zamankinden daha fazla genç komünistlerin omuzlarındadır.

Liseli gençlik çalışmamız üzerine

Liseli gençlik çalışması her dönem partimizin gündeminde olan ve parti tarafından gerekli önemin verildiği bir çalışma alanıdır. Bu alanda, farklı dönemlerde yapılan müdahaleler, yürütülen çalışmalar ve yaratılan sonuçlarla azımsanmayacak bir deneyim biriktirmiş bulunuyoruz. Ama henüz güvenceye alınmış bir çalışmadan sözedemiyoruz. Ortaya konulan tüm çabalara ve elde edilen kimi sonuçlara rağmen hala da sürekliliğini sağlayabildiğimiz, kendi güçlerini yaratarak ilerleyen bir çalışma tablosundan yoksunuz. Çalışmamız daha çok bazı alanlar üzerinden ortaya çıkan olanakların değerlendirilmesi ya da kimi alanlarımızda ısrarlı çabalar sonucunda yaratılan dönemsel geçici hareketlilikler biçiminde bir seyir izlemiştir. Liseli gençlik alanının kendine özgü sorunlarının da bu durumda payı olmakla birlikte, asıl olarak sorun çalışmamızın zayıflıklarında yatıyor.

Bugün bize gerekli olan, kimi alanlarımız üzerinden kendi içinde başarılı bir liseli gençlik çalışmasının ötesinde, toplam olarak liseli gençlik hareketi içerisinde anlamlı bir yer tutacak, ona önderlik edecek bir çalışma kapasitesi ve örgütlenmesidir. Bu da ancak partinin tüm çalışma alanlarının meseleye bu gözle bakmasıyla, gerekli önemi verip, buna uygun bir pratik yoğunlaşmayla bir yüklenme içerisine girmesiyle başarılabilir. Bunun sadece liseli güçlerin ya da genç güçlerin bulunduğu alanların değil toplam çalışma alanlarımızın önünde duran bir sorumluluk olduğunu belirtmek ise gerekmiyor.

Liseli gençliğin mücadeleye olan ilgisi, dinamizmi, yürütülen çalışmaların yarattığı olumlu sonuçlar ve geleceğe bıraktıkları üzerinden bakıldığında, lise çalışmamızın geleceği açısından olduğu kadar toplam çalışmamız açısından da verimli bir alan olduğunu ve bir süre sonra mahalli çalışmayı güçlendiren bir işlev göreceğini vurgulamalıyız. Sınıfı örgütlemeyi esas alan, sınıf içinde güç olamaya çalışan bir parti olarak, liseli gençliğin bu açıdan önemli bir rezerv olduğunu hep göz önünde bulundurmalıyız. Bu alanda alınacak her mesafe, sonuçta bir biçimde sınıf çalışmasına da yansıyacaktır. Bu yönüyle bölgelerimizin lise çalışması yürütmek için genç güçler ya da buna uygun güçler beklemesi doğru bir yaklaşım değildir.

Yerel çalışma alanlarına düşen görev, en uygun güçleri ayırıp hedef liseler saptayarak, buna uygun bir pratik planlama ve çalışma düzeyi ortaya koymasıdır. Ayrıca liseli gençlik çalışmamızın bugünkü düzeyi, mevcut zayıflık tablosu düşünüldüğünde, bu alanda bir parça yol alabilmek ve geleceğini güvenceleyebilmek için güçlü bir yüklenme içerisine girmek, gelinen yerde bir zorunluluktur. Bugün asıl sorun bu noktada düğümleniyor. Genelde kitle çalışmasında yaşadığımız sorunların ötesinde, lise çalışmasına yönelik gerekli ilginin bir türlü gösterilememesi sorunu ile yüzyüzeyiz. Bugün bizi bekleyen görev, taze bir başlangıç yapmak, bu alanda çalışmamızın önünü açacak bir çalışma kapasitesi sergileme iradesi göstermektir. Bu noktada atılması gereken adımlar atıldığında, çalışma giderek kendi sonuçlarını yaratacaktır.

Liseli gençliğin genel olarak yaşam alanının faaliyet yürüttüğümüz bölgeler olması da işimizi ayrıca kolaylaştıran bir etkendir. Buralar liselilerin kimliğinin ve kişiliğinin şekillendiği doğal yaşam alanlarıdır. Emekçi semtlerinde yürüttüğümüz devrimci faaliyet, doğallığında liselilere seslenmenin de bir olanağıdır. Elbette çalışma asıl olarak hedef liseler üzerinden şekillenmelidir. Hedef olarak belirlenen liseler sistematik bir biçimde çeşitli gündemler vesilesiyle seslenme konusu yapılmalı, bizi sonuç almaya götürecek düzeyde güçlü bir müdahale gerçekleştirilmelidir.

Liseli gençliğin ileri kitlesinin siyasal gündemlere, devrimci mücadeleye ilgisi, devrimci mirasa ve değerlere olan sempatisi

ayrıca gözlemlenen bir olgudur. Lise çalışmasında bu her zaman gözönünde bulundurulmalı, çalışma öncelikle bu ileri kitleyi hedefleyecek biçimde yürütülmelidir. Çünkü bu kitle ile bağ kurmak çalışmanın geleceği açısından önem taşımaktadır.

Elbette genelde liselileri ilgilendiren gündemler de etkin bir faaliyetin konusu olacaktır. Hem genel politik gündemler hem de liseli gençliğin kendi gündemi olan zorunlu din dersleri, anadilde eğitim, 4+4+4 gibi gündemler ile devrimci şiarların kullanıldığı, devrimci önderlerin yaşamlarını konu alan çalışmalar birlikte ele alınmak durumundadır.

Merkezi olarak hazırlanan araçların yanı sıra yerel araçları da kullanılabilmelidir. Çalışmanın seyrine bağlı olarak ortaya çıkan sorunlar ve okullarla kurulan bağların sonucunda daha özgün sorunlar da gözetilerek yerel müdahale araçları devreye girmeli, yerel çalışmaların özgün yöntem ve araçlarla güçlendirilmesi, liseli çalışmamızın temel bir boyutu olmalıdır.

Propaganda araçlarının hedef liselere düzenli olarak taşınması önemlidir. Yayınlar, bildiriler, yerine göre özel sayılar ve duvar yazılamaları gibi araçlarla yapılacak sürekli seslenmeler bu kitle üzerinde etki bırakacak ve giderek bağ kurmamızı kolaylaştıracaktır. Öncelikle yoğun bir propaganda çalışmasını önümüze koymalı ve yarattığımız etki üzerinden bire bir bağlar kuracak adımlar atmalıyız.

Yayının işlevli kullanılması bir başka önemli noktadır. İçeriğinin amaca uygun olması, hedef kitleye hitap eden bir dil yakalaması, bizzat alandan beslenmesi ve onu düzenli biçimde liselilere ulaştıracak kanalların yaratılması önemlidir.

Yayının verimli bir biçimde kullanılması çalışmanın önünü açan bir işlev görecektir. Bu açıdan özellikle hedef liselere düzenli bir biçimde ulaştırılmalı ve liselilerin uğrak yerleri olan alanlarda militan satışlar gerçekleştirilebilmelidir.

Bağ kurulan liseliler ile özel bir biçimde ilgilenmek, onları her açıdan kuşatacak müdahalelerde bulunmak ayrı bir önem taşımaktadır. Liseli gençlik öğrenme isteği olan bir kesimdir. İlişkilerin kalıcı hale getirilmesinde eğitim önemli bir rol oynayacaktır. Mücadeleye duyulan ilgi ile hızla etrafımızda biriken güçlerin kalıcı hale gelmesi için onların bilinçlerini geliştirecek ve kimlik kazanmalarını sağlayacak bir müdahale çabası içinde olmalıyız. Kendi deneyimlerimizin de gösterdiği gibi, lise çalışmasının kısa zamanda yarattığı çevre çeper güçler bu tür müdahaleler ile kuşatılmadığında, aynı hızla uzaklaşabiliyorlar. Bu sirkülasyonu en aza indirmek, bağ kurulan güçleri kalıcılaştırmak için, başka müdahalerler ile birlikte düşünüldüğünde, eğitim önemli bir yerde durmaktadır.

Yayın-yerel örgütler...

(Baştarafı s.30'da)

sorundur.

Salt merkezi muhabirler üzerinden bir haber akışıyla sınırlanan bir yayın pratiği istenen örgütsel sonuçları yaratamaz. Yerelde işçi ilişkilerini örgütlemede ve kadrolaştırmada yayın temel önemde bir araçtır. Bizim sadece pratik faaliyete koşuşturacak güçlere değil, partinin düşünsel birikimini özümseyecek, politik platformunu kavrayabilecek kadrolara ihtiyacımız var. Bunu sağlayabilecek temel araçlardan biri de yayındır.

Partinin yayın cephesindeki görevlere ilişkin değerlendirmesinde çubuk bükülen başlıklardan biri olan internet yayını da bugün önemli bir yere sahiptir. Partinin doğrudan temas alanı dışında kalan geniş kesimlere seslendiği bir internet yayını pratiğimiz var. Günlük işçi gazetesi hedefimiz açısından güçlü bir zemin oluşturacak olan internet yayıncılığının da daha etkin hale getirilebilmesi gerekiyor. Politik planda güçlü teşhirler yapabiliyor olsak da, bu alanda da yerel katkıların yetersizliği açıktır. Bu yanıyla da daha ileri görevler üstlenmemiz şarttır.

25. yılın iddialarını adım adım ete-kemiğe büründürecek, partiyi yeni bir düzeyde inşa edecek atılımlar için yayın cephesini güçlendirme sorumluluğu önümüzde durmaktadır.

T. Yıldız

Komünist hareket 25. yılına girerken MYO'nun yaşamsallığı...

Ekim: Dünümüz, bugünümüz ve yarınımız

H. Bedreddin

Zihinsel faaliyet devrimciliğin şekillenmeye başladığı alandır. Bilimsel sosyalizmin inşası bu büyük çaba sonucu gerçekleşti ve onun öncü kurmayı olan komünist partilerinin elinde bir silaha dönüştü. 150 yıllık tarihi boyunca yapılan katkılarla birlikte gelişip serpildi. Not düşmekte fayda var ki, girişteki cümleden kastımız devrimci mücadelenin tek başına zihinsel bir faaliyet olduğunu vurgulamak değildir. Zira devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçası olan teorik çalışma, Marks'ın da ünlü ifadesiyle, *"dünyayı yorumlamak değil değiştirmek"* içindir. Teori, bu savaşımda militanlara niye savaştığını ve neye karşı savaştığını döne döne gösteren en önemli cephaneliktir.

Her bir devrimci/komünist bireye mücadeleye katılma sebebi sorulduğunda, eşitsizliğin, sömürünün, adaletsizliğin vb.'nin kendisini rahatsız etmesi ve değiştirme iradesi ile bu işe soyunduğunu ifade edecektir. Yani haksızlıklarla dolu bu dünyanın değişebileceğini düşünerek atılmıştır kavgaya. Yaşamın içindeki her türlü soysuzluğun kaynağının bilincine yansıması onu mücadelenin içine çekmiştir. Devrimcilik, ama şöyle ama böyle, öncelikle düşünülerek atılan bir adım, yürütülen bir savaştır. Her bir devrimci için bu geçerlidir aslında. Çünkü yaptığımız iş bir kör dövüşü olmadığına göre, bunun şekillendiği bir alan vardır. İşte bu işin püf noktası burasıdır; düşünmektir. Sonrası elbette savaşmaktır. Fakat önemli olan savaşmaya başladıktan sonra da düşünmeyi devam ettirebilmektir. Yoksa geçmişten bugüne sürekli eleştirdiğimiz gibi, önderlerin düşünüp militanların savaşması gibi bir durum ortaya çıkar.

Komünist bir kadronun düşünsel faaliyeti kesintisiz sürdürebilmesi yaşamsaldır. Kendimizi dava ve parti ile et-tırnak gibi hissetmemizi sağlayacak olan şey tek başına pratik değildir. Kapitalizmin her türlü kuşatmasına karşı devrimin ve partinin değerlerini kuşanarak karşı koyabiliriz. Her açıdan güçlü, işi gücü düşünmek ve savaşmak olan militanlar, partinin geleceği açısından tayin edici bir rol oynayacaktır.

300 Spartalı filminde Kral Leonidas ateş geçitlerine giderken başka bir ordu ile karşılaşır. Spartalıların sayıca az olduğunu söyleyen diğer komutanın askerlerine sivil hayatta ne iş yaptıklarını sorar Kral Leonidas. Hiçbiri profesyonel asker değildir ve mesleklerini söylerler. Bunun üzerine Leonidas Spartalılar'a sorar, "sizin mesleğiniz nedir?" diye. Aldığı cevap, mızrakların ve kılıçların havaya kalkışının eşliğinde "au! au!" olur. Çünkü hepsi savaşçıdır. Bunun üzerine Leonidas haklı olarak, "bak ben senden daha fazla asker getirmişim" der. Buradaki mesleğin savaşçılık olmasına üdüşünmeyi de eklersek, partinin 300 Spartalı ruhu ile düşünüp savaşacak militanlara ihtiyacı vardır.

EKİM ilk çıktığı andan itibaren kadrolarını hem düşünen hem de savaşan kadrolar olarak şekillendirme hedefi ile hareket etti. Komünist parti inşa örgütü olarak 1987 yılında tarih sahnesine çıkan EKİM önemle şu vurguları yaptı: *"Ekim bir kürsüdür!", "Düşünen ve savaşan kadrolar"*. Bu vurguların amacı, çıkışından itibaren illegal bir yayın organı olan ***Ekim***'in komünist kadrolar tarafından etkin bir biçimde kullanılabilmesi ve hareketin düşünsel yaşamına aktif katılımın örgütlenebilmesiydi. Hareketin ve mücadelenin sorunlarının yanı sıra olumlu-olumsuz deneyim ve derslerin ***Ekim*** üzerinden hareketin geneline maledilebilmesi ***Ekim***'i daha da güçlendirecekti. Bugüne kadar hep bu bakışaçısıyla hareket edilmiş ve bu alandaki

zayıflığın üzerine sürekli olarak gidilmiştir.

Bugün komünist hareketimiz çıkışından bu yana zorlu mücadelelere tanıklık eden 25. yılını kutlamaya hazırlanmaktadır. Önümüzdeki dönemde parti olarak daha güçlü ve işlevsel bir Merkez Yayın Organı'na daha çok ihtiyaç duyacağımız ortadadır. Bunun yanı sıra, kuruluş kongresi sonrası süreçte yaşanan aksamalar da düşünüldüğünde, bu konuda partili güçlere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Türkiye hep devrimci yetiştiren bir toprak olmuştur. Birçok devrimci örgüt oluşmuş, tasfiye olmuş ve yenileri varolmuştur. Buna rağmen komünistlerin onlarca yıldır böyle bir yayını çıkarabilmiş olmalarının bu topraklarda başka bir örneği yoktur. Şu günlerde komünist hareketin 25. yılını kutlayacağız. Fakat bunun aynı zamanda bir yayın olarak ***Ekim***'in de 25. yılı olduğunun altını çizmeliyiz. Bu topraklarda böyle bir deneyim ilk defa biz komünistlerin öncülüğünde hayat buluyor. Bütün bir sürece dönülüp bakıldığında, bunun nasıl yoğun bir emeğin ürünü olduğunu görmek güç değildir. İşte yazının başlığındaki "dünümüz, bugünümüz ve yarınımız" bu anlama geliyor. Sorunları ile olumlu yanları ile geçmiş bu 25 yıl bizim tarihimiz.

Ekim sözkonusu olduğunda, geçmişten bugüne yaşanagelen sorun genelde yayının gereğince beslenmediği, partinin düşünsel faaliyetine katkının yetersizliği vb. idi. Eleştiriler dönüp dolaşıp, yazının başında işaret ettiğimiz "düşünme" sorunu üzerinde düğümlenmektedir. Elbette pek çok yoldaşımız "düşünüyoruz" diyecektir. O zaman bunu pratiğe dökerek ***Ekim***'i beslemek, böylece düşüncelerimizi partinin toplamına maledebilmek gerekiyor.

Buraya kadar söylenenlere fazlasıyla katkı sunacağı inancıyla ***Ekim***'in Şubat 2001 tarihli 220. sayısında yayınlanan ***"Ekim'in yayın faaliyetindeki aksama üzerine.../ Güçlü ve işlevsel bir MYO için!"*** başlıklı yazıdan bir bölüm aktaracağız. Aşağıdaki satırlar ***Ekim***'in tüm partililere seslenişi olarak da düşünülmelidir:

"Ekim'in benzersiz yeri ve rolü

"Partimiz, Merkez Yayın Organı olarak Ekim'e çok şey, denebilir ki bugünkü varlığını borçludur. *Partinin inşasını başarıyla taçlandırarak bugünkü düzeye ulaşmamızda, tüm saldırılara rağmen ayakta kalan ve faaliyetinde sürekliliği sağlayan bir örgütsel yapı ve birikim yaratmamızda,* ***Habipler ve Ümitler'in simgelediği sağlam devrimci kadrolar yetiştirmemizde, bir yayın organı olarak Ekim'in rolü tartışmasız ve benzersizdir.*** *(...)*

"İllegal yayın cephesini sağlam tutmak, aynı zamanda bu siyasal durum ve gidişatın temel bir gereğidir. Kuşkusuz bu, yayından öte bir sorundur. Yaşadığımız koşullar, genel planda illegal örgütsel yapı ve faaliyetin mümkün olduğunca güçlendirilmesini gerektirmektedir. illegal yayın bu genel ihtiyacın bir parçasıdır; fakat eklemek gerekir ki, en temel, en etkili, en vazgeçilmez araçlarından biridir. Döneme ve olayların gelişme yönüne ilişkin değerlendirmelerimizde tutarlıysak, bundan doğan temel görevleri, bu görevlerin pratik gereklerini de önemsemeliyiz. Bunlara özel bir hassasiyetle yaklaşmalı, bu alandaki sorumluluklarımızı bunun gerektirdiği bilinç ve enerjiyle ele almalıyız. Ekim'in güçlendirilmesi sorununa aynı zamanda buradan bakılmalıdır."

(...)

"Ekim partimizin dolaysız sesi ve kürsüsüdür. Özetle, tüm çalışma alanlarındaki yoldaşlarımız Ekim'le yakın ilişkiyi temel bir görev ve sorumluluk kabul etmelidirler. Partinin legal yayınlarına yazdıklarından daha büyük bir istek ve şevkle Partinin Merkez Yayın Organı'na yazmalı, ona katkıda bulunmalıdırlar. ***Unutmayalım, Merkez Yayın Organı partimizin en dolaysız sesi ve parti yaşamının biricik gerçek kürsüsüdür.*** *Partili militanlar, sınıfa, emekçilere ve devrimci kamuoyuna olduğu kadar partiye ve tüm partililere de, en doğrudan biçimde öncelikle buradan seslenebilirler. Tüm partililer bunun bilinciyle hareket etmek durumundadırlar." (Vurgular H. Bedreddin'e ait)*

Alıntıda belirtildiği gibi, bu hareketin oluşumunda ***Ekim*** çok önemli bir rol oynamıştır. Parti olarak hala "inşa sürecindeyiz" dediğimiz de gözetilirse, bu açıdan ***Ekim*** o benzersiz rolünü oynamayı sürdürecektir. ***Ekim***'e karşı olan sorumluluğumuza buradan da bakarak hareket etmeliyiz. Zira bu partiyi ***Ekim***'le inşa ettik, ***Ekim***'le yaşatacağız.

Komünist hareketin 25. yılında yayın cephesinde artan sorumluluklar...

Yayın-yerel örgütler ilişkisi

Komünist hareket tarihsel misyonu açısından önemli bir süreçten geçiyor. Dünya ve Ortadoğu'daki gelişmelerle parti "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarında somutlanan güncel görevlerinin hazırlıklarına yoğunlaşıyor. Hareketin 25 yıllık deneyiminin gösterdiği somut hedef bir yanıyla yayın cephesinin ihtiyaçlarına da işaret ediyor. Zira komünistler için yayın hiçbir zaman örgütten bağımsız bir anlam ve işlev taşımadı. '87 kopuşu sonrası inşa sürecinde hareketin en temel araçları yayınlar olmuştur. Bugün devrime hazırlanma iddiasına ne kadar yanıt verilebildiği de, bu temel araçların işlevlerini ne ölçüde yerine getirebildiğine bağlı olacaktır. Kadro sorunundan sınıf çalışmasına, yerel politik önderlik sorumluluğuna kadar tüm alanlarda partinin önüne koyduğu hedeflere ulaşılmasında yayınlar özel bir rol üstleneceklerdir.

Temel değerlendirmelerimizde yayınların örgüt yaşamındaki yeri ve görevleri etraflıca ele alınıp tanımlanmıştır. Burada sorunun bir başka yanı, partinin onyılları bulan bakışı ve deneyiminin içselleştirilmesi ve geliştirilmesi sorunu üzerinde durmak istiyoruz.

Partinin bakışını ve dönemin ihtiyaçlarını ete-kemiğe büründürmek, örgütsel konumu ne olursa olsun tüm komünistlerin sorumluluğudur. Bu açıdan Politik Yayın Organı'na bakıldığında, belli bir yetersizlik yaşandığı görülmektedir.

Öncelikle şu noktanın altını çizmekte yarar var. Komünist hareketin siyasal çalışması, yaşadığı tüm sorunlara rağmen, siyasal hareket iddiasındaki bir dizi grubu katbekat aşan bir düzeydedir. Yayınlarımız da mevcut haliyle siyasal yayın deneyimi ve kültürü açısından sayılı birkaç yayından biridir. Fakat "yeni dönem"in ihtiyaçları gözönüne alındığında, mevcut düzeyimizi aşmamız gerektiği yeterince açıktır. Daha fazlasını yaratabilecek imkan ve bakışa sahibiz. Bu açıdan PYO önemli bir sınavdan geçecektir. Temel yayınlarımızdan biri olan PYO içeriği, kapsamı, çeşitliliği ile, partinin yeni dönemine uygun olarak yeni bir düzeyi temsil edebilmelidir.

Bunu başarabilmek için, yayından sorumlu örgütsel birimler başta olmak üzere tüm partili güçlerin çabalarını artırmaları gerekmektedir. Özellikle yayının içeriğinin güçlenmesi ve kapsamının genişlemesi, yerel planda yapılacak katkılarla mümkündür. Örneğin PYO Grup TİS sürecini düzenli olarak işlemeyi önüne koysa da, bu sektörel işçi birlikleri tarafından desteklenip yönlendirilmediği takdirde, tekrara düşmek ve genel söylemlerin ötesine geçememek kaçınılmaz olacaktır.

Öte yandan, yürüttüğümüz faaliyette PYO yer yer bir örgütlenme aracı olma işlevini yerine getirmede zayıf kalabilmektedir. Oysa işlevine uygun bir PYO, örgütlenme ve kadrolaşma alanındaki daralmayı kırabilecek, müdahaleleri hızlandırabilecek bir araçtır. Salt haftalık gazete olarak dağıtma ve yeni okur yaratma çabasına sıkışırsa bu işlevi yerine getiremez. Yereldeki sendikalar ve fabrika temsilcilerinden bilgi/görüş aktaran, işçi hareketindeki gelişmeleri takip eden, işçi ilişkileri ve çeperleri üzerinden yayına katkıyı örgütleyen, yayının dağıtımını işlevli ve dinamik bir kullanıma dönüştüren, işçi ilişkileri üzerinden dağıtım ağını genişleten bir yerel çalışma, yayının çok daha canlı hazırlanmasını ve çok daha anlamlı kullanılmasını sağlayacaktır. Ancak yer yer, yerelde yaşanan iş cinayetinin haberini, sendika temsilcisinden görüş almayı yayın çalışmasından bekleyen bir anlayış varolabiliyor. Komünist hareketin yıllarca "her bir kadro aynı zamanda muhabirdir" derken kastettiği tam da bu sorun alanıdır. Amaç haber yapmak değil, sınıfa müdahalenin bir alanı olarak yayın cephesini etkin bir biçimde kullanmaktır. Diğer türlüsü çarpık bir yayın ve faaliyet ayrımı yaratır ki, bu "yeni döneme"e hazırlık üzerinden aşılması gereken bir

(Devamı s.27'de)

Katledilişinin üçüncü yılında Alaattin Karadağ yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

"Parti'ye üye olarak kabul edilmesinden kısa bir süre sonra, 14 Nisan 2001 tarihinde, fabrikalarda örgütlü bir işçi olarak siyasal çalışma yürüttüğü İzmir'deki bir işçi mitinginde gözaltına alınmış, ağır işkencelerden geçmiş, örgütlü komünist bir işçi olmanın onuru ile tam direnmiş ve ardından tutuklanmıştır. Tutukluluğunun hemen ardından o dönem sürmekte olan Büyük Zindan Direnişi kapsamında Ölüm Orucu eylemine katılmıştır. Daha sonra Ölüm Orucu direnişçilerinin toplu tahliyesi kapsamında zindandan çıkmış, çıktığı günden itibaren ise yeniden parti saflarında örgütlü mücadelesine devam etmiştir.

Zindan sonrası örgütlü partili yaşamını İstanbul'da sürdüren Alaattin yoldaş, partinin sınıf çalışmasında etkin bir rol oynamış, bu çerçevede çeşitli sanayi sitelerinde ve fabrikalarda çalışmış, partinin sesinin ve şiarlarının işçi sınıfına taşınması için canla başla çaba göstermiştir. Bu fabrika çalışmalarının birinde sağ elinin dört parmağını iş kazasında kaybetmiş, böylece sınıf bilinçli partili bir komünist işçiyken bile kapitalizmin kan emici kanlı yüzünü yaşayarak bir kez daha görmüş, acısını bir kez daha etinde kemiğinde derinden duymuştur.

Sınıf çalışması içinde elini/parmaklarını yitirmiş olmak yoldaşımızın devrimci azmini bir nebze olsun zayıflatmak bir yana, sınıf bilincini daha da keskinleştirmiş, kokuşmuş kapitalist düzene kinini daha da bilemiştir.

Bu bilinç ve birikimle yıllar boyu partinin verdiği her türlü görevi örgütlü bir sınıf bilinçli proleter olmanın sorumluluğu ve disiplini ile yerine getirdi partimizin Nurettin yoldaşı. İstanbul İl Komitesi'ne bağlı alt bölge komitelerinde profesyonel bir devrimci olarak değişik görevler aldı. Her türden görevi bilinçli ve disiplinli bir komünist olmanın verimli devrimci olanaklarıyla en iyi biçimde yerine getirdi. İşçileri eğitip örgütlemeden İstanbul'un fabrika bölgelerini ve işçi mahallelerini parti materyalleri ile donatmaya kadar.

Faşist cellatlar onu tam da bu uğraşlarından biri esnasında farkedip acımasızca katlettiler."

(TKİP MK'nın 20 Kasım 2009 tarihli açıklamasından...)

Parti ve devrim davasında yaşıyor!

25.Yıl...

Her alanda devrime hazırlanıyoruz!

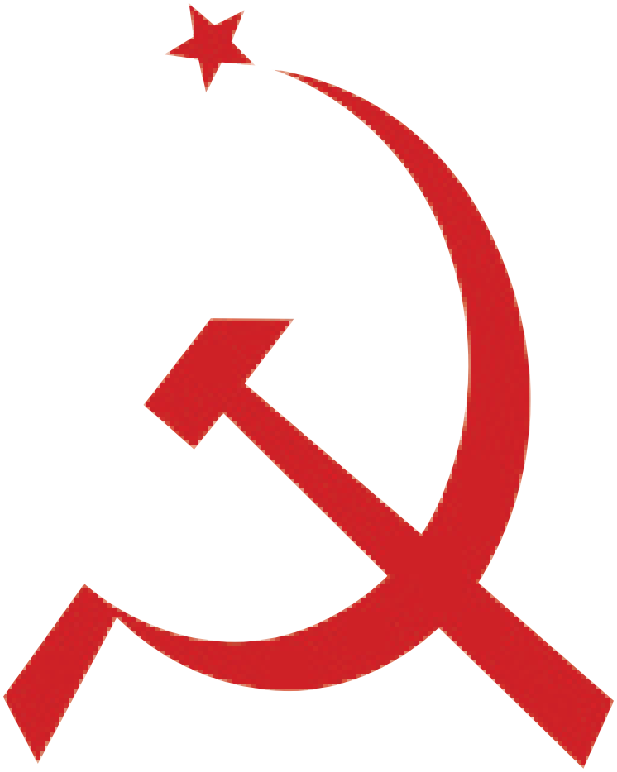

Parti, sınıf, devrim!